

Tid eller otid



Elisabeth Nilsson

Boksidan

Tid eller otid

Elisabeth Nilsson

Copyright: Förlaget Boksidan 2016
Box 558
146 33 Tullinge

Tid eller otid, ISBN-nummer: 978-91-88109-36-1

Rättegången

Första rättegångsdagen. Åklagaren, Göran Fjällman, inleder med gärningsbeskrivningen. Peter Bergström och Arman Hamza har tillsammans och i samförstånd den tjugoförsta maj 2015 sålt två gram amfetamin till polisens lockbete, som under hela förhandlingen inte kallas för något annat än Moffe. Därefter har de den andra juni sålt tio gram till samma person. Vid det senare tillfället greps de bägge kumpanerna på ett gym, när de låste upp ett skåp vari betalningen för varorna skulle finnas. Han yrkade på att Peter och Arman skulle dömas till sluten ungdomsvård under minst tre månader alternativt till skyddstillsyn.

Åklagaren tittade hela tiden mot Peter och Arman som satt mittemot honom, med varsin advokat vid sidan. Till vänster, bland publiken, satt deras föräldrar. Peters mamma samt Armans mamma och pappa. Som tur var såg de ingen klasskamrat från skolan bland åhörarna. Skönt, lärarna hade inte sagt något, dom i skolan kanske trodde på att bägge var sjuka, fast två veckor?

När Göran Fjällman hade pratat klart vände sig rättens ordförande till försvarsadvokaterna och frågade om de tilltalades inställning. ”Peter Bergström bekräftar händelserna i sak, men nekar till ansvar och han skall därmed frikännas.” Sa Peters försvarsadvokat och precis detsamma sa Armans.

Åklagaren fick åter igen ordet för att i detalj beskriva vad han hävdade att Peter och Arman hade gjort. Sammanfattningsvis menade han att de svarat på en förfrågan på nätet från denne Moffe, som undrade om det fanns någon som kunde sälja lite tjack till honom. Han hade ett hotmail-konto och han fick svar från ett annat hotmail-konto som åklagaren menade var Peter och Armans. Åklagaren visade mailkonversationen på en storbildsskärm. Av denna framgick det att parterna i några mail fram och tillbaka diskuterat mängder, priser och tillvägagångssätt, för att till sist komma fram till två gram för 600 kr, att de skulle lägga varorna på en viss plats i Årsta en viss tid och hämta pengarna på en annan plats en stund senare.

Maikonversationen fortsatte med en ny förfrågan från Moffe. Denna gång ville han mer. Fast innan den affären ville han träffa killarna för att, som han skrev, kolla att dom var schysta. De stämde träff, likaså i Årsta och Moffe sa att han ville ha allt dom kunde komma över, minst tio gram. Killarna hade, enligt det skriftliga vittnesmålet från den vid rättegången anonyma Moffe, sagt att de skulle se vad de kunde göra fast de kunde inte lova något. De visste inte själva om de kunde få så mycket av deras kontakt. Sedan hade de växlat telefonnummer och kommit överens om att i fortsättningen bara ha kontakt via sms.

Åklagaren övergick därefter till att visa en kedja med sms vari Moffe och pojkarna diskuterat mängder och hur/när de skulle ses för den stora affären. Förhandlingen fortsatte med en lång period med beskrivningar av vad pojkarna, enligt narkotikapolisen, gjort på dagen för den stora affären. Åklagaren visade polisens spaningsbilder och filmer ifrån pendeltågstationernas övervakningskameror. Pojkarna hade gått på tåget i Tumba och klivit av i Årsta. Där hade de gått till ett gym, betalat, gått in i omklädningsrummet, tagit två skåp, bytt om, lagt de vanliga kläderna i ett skåp och när de var ensamma lagt narkotikan i det andra. De låste bägge skåpen med medtagna hänglås. Nyckeln till skåpet med narkotikan gömde de bakom toalettstolen inne på toaletten tillsammans med en lapp med skåpnumret. Sedan tränade de en stund innan de hämtade en nyckel på ett annat överenskommet ställe tillsammans med en lapp med ett skåpnummer. När de låste upp det skåpet hade ett antal narkotikapoliser stormat in och gripit dem. Händelserna på gymmet beskrev åklagaren genom att visa film på den stora TV-skärmen. Han fortsatte genom att visa på pojkarnas sms-trafik till Moffe och till andra, såsom till varandra och till föräldrarna. Vidare beskrev han deras göranden på Internet under den period de hade haft kontakt med Moffe. Inget i denna trafik vittnade om att de haft kontakt med andra potentiella köpare än just Moffe. Någon timme senare var åklagaren klar med sin sakframställning och det var dags att avsluta förhandlingarna för dagen. Pojkarna eskorterades genom en kulvert till ett garage där bilar väntade på att föra dem till var sitt ungdomshäkte. Den andra rättegångsdagen började med att dags för pojkarna gav sina versioner av händelserna och utfrågningen av dem hölls till en början av deras försvarsadvokater. De beskrev ungefär samstämmigt hur de surfat runt på Internet och lärt sig komma in på det svarta nätet. Där hade de på kul surfat runt så gott det gick. När de fann en hemsida för knarkförsäljning hade de slagits av att det borde finnas pengar att tjäna på att köpa från en billigare säljare och sedan sälja dyrare. Och på något rätt oklart sätt hade de fått det tidigare beskrivna mailet av Moffe, som ville köpa till ett pris som föreföll vara högre än vad vissa andra på sidan var beredda att sälja för. Det pojkarna sa om händelserna därefter stämde mer eller mindre precis överens med åklagarens gärningsbeskrivning. Efter åklagarens förhör med pojkarna var det dags för slutpläderingar. Åklagaren menade att det var både bevisat och erkänt att pojkarna sålt knark och mängderna var otvistiga således skulle de dömas till ansvar och den tidigare föreslagna påföljden. Försvararnas syn på saken gick i stort sett ut på att både EU:s och den svenska polisens regler för brottsprovokation tydligt slår fast att ingens skall dömas för de brott de begår på grund av själva provokationen, utan syftet med denna är att påvisa att brottslingen tidigare eller senare gjort liknande brott emot andra än polisen. De påpekade att det enligt vad

åklagaren visat var polisen som tagit kontakt med pojkarna och att det inte ens finns indicier som pekat på att de försökt sälja till någon annan.

Så var det klart, domen skulle meddelas om två veckor och pojkarna fick åka hem till sitt.

Två veckor senare fanns domen att läsa i receptionen på Södertörns tingsrätt. Där stod det sammanfattningsvis att pojkarna frikändes av de skäl som försvarsadvokaterna anförde. Det rättsliga efterspelet slutade således ganska skonsamt för pojkarna, men några dagar senare hände något betydligt farligare än fällande domar.

För

Egentligen kanske det inte riktigt gick till så. I verkligheten hittade jag och Arman ett paket med knark ovanpå några rör i källaren. Fast det gjorde vi redan på påsklovet och paketet var stort, som ett paket mjöl ungefär. Det var första dan på påsklovet, regn, inget kul att gå ut. Han ringde på hos mej på morgonen och frågade om jag hade lust att göra något, typ spela fotboll eller så? Jag bara, men det regnar ju, kan vi inte göra nått inomhus. Fast han ville ändå spela boll, så vi gick ner i källaren med mina racketar och skumgummibollen, där bollade vi i korridoren. Arman drog upp en boll så att den hamnade på rören, jag klättrade upp på en låda och började rota efter bollen. Då hittade jag paketet. Det var som någon hade hållt nått vitt pulver i en plastpåse och sedan satt en plastpåse utanpå och dragit tejp runt om så att det blev ett paket. Jag bara stod och höll i det, Arman kom fram till mig och sa:

- Shit, det måste vara knark.
- Ja jävlar, vad fan gör vi?
- Vi lägger tillbaka det, annars kanske vi får stryk.
- Men, vadå, det är väl ingen som kan få reda på att vi tagit det?
- Vad ska vi göra med det då, tänkte du, börja knarka?
- Vi kan väl prova lite, kom igen nu, sen kan vi ju lägga tillbaka det igen.
- Det är ju skitfarligt att knarka, det har dom sagt i skolan.
- Vadå tror du på det eller? Jag vill i alla fall prova. Kom igen nu ingen är ju hemma, så vem skulle märka nått?

Så blev det. Jag stoppade ner paketet i brallorna och drog ner tröjan över det. Sen tog vi trapporna upp till mig, för att slippa risken att möta någon i hissen. På mitt rum satte vi oss på sängen och började viskande med stängd dörr att snacka om hur vi skulle göra. Arman surrade om sprutor och grejor, men jag sa ”snorta, det har jag sett på film”. ”Hur gör man då rå”, sa Arman. Jag sa, så klart, ”vi surfar på det”. Vi googlade på ord som snorta, kokain och allt möjligt, kollade på en massa olika filmklipp och fattade att vi behövde en spegel, en vass kniv och en sedel. Spegel och kniv var ju inget problem, men jag hade ingen sedel, så Arman fick sticka hem till sig om hämta en. Sen öppnade vi paketet, det var inte så enkelt för när vi slet bort tejpén gick påsen sönder, ”shit, nu kommer det att märkas” tänkte jag. Som tur var höll den inre plastpåsen, annars hade det varit knark över hela min säng. Vi satt på min säng, ytterdörren var låst, ingen musik så vi skulle höra om någon öppnade dörren, jag hållde ut lite på spegeln, det var små gulvita bitar, lite som havssalt, fast mindre och gulare. Jag

hackade lite på det utan att fatta varför. Arman tog fram sedeln, en tjuga, räckte mig. Jag rullade den till ett rör, körde in den i näsan, lutade mig ner mot högen och sög in genom näsan. Inget hände fast jag provade flera gånger. Arman sa att jag skulle hålla för den andra borsten, då kom lite, det kittlade i näsan så att jag nös. Inte på högen, men jag liksom ryckte till så att pulvret spreds på sängen. Arman blev lite sur fast han inte hade velat ta det alls först, tog sedeln och ville testa. Han körde runt som en dammsugare över överkastet, blev röd i ansiktet, sträckte på sig, lutade sig emot väggen, gav sedeln till mig och sa:

- Det där var väl inget, jag märker ingenting.

- Fick du i dig nåt då eller snortade du bara mitt gamla hudavskrap?

Vi skrattade jättemycket och Arman slog mig i huvudet med min Hammarbykudde. Jag höll ut lite till, hackade och fixade. Den gången fick jag i mig en del utan att nysa eller så. Visst det sved lite i näsan, men inte så farligt. Arman tog lite också, sen satt vi och kollade på varandra. Arman skrattade och skojjade om att jag hade hållt ut hans knark i sängen. Tänk om katten skulle komma och slicka upp det? Vi skrattade mer om hur vi var knarkkungar, om allt vi skulle köpa för våra knarkpengar, att vår katt skulle bli knarkare och allt möjligt. Fast kände vi nått? Lite kanske trodde Arman, vi hade ju i alla fall skrattat som fan. Men det är ju inget konstigt med det. Vi satt fortfarande kvar i mitt rum och det såg ut precis som vanligt, inga rosa elefanter, eller något annat. Vi väntade, väntade, och väntade lite till. Jag tyckte vi skulle ta mer, men Arman sa vi borde vänta och se. Det kanske kommer senare och då får vi kanske överdos, det är jättefarligt. Det visste ju jag också. Jag satte på musik, stoppade undan paketet och vi väntade mer, skrattade och bestämde oss för att kaka lite. Mackor med Nutella, massor med Nutella, och till det Oboy. Bajssmörgås sa Arman, diarémacka sa jag. Gott tyckte Arman. Katten hoppade upp på bordet och nosade på min macka, vände sig mot mig och buffade med huvudet mot min axel. Jag hämtade några skinkskivor ur kylen och gav till honom, fast jag inte får göra det. Han åt ur min hand, sittande på bordet, vilket han inte heller får göra. Arman skrattade men var samtidigt lite less, ville ut, jag med. Så vi gick över lekplatsen, kom på att det vore kul att gunga, bägge gungade jättehögt. Det var skitkul, varför gjorde vi inte det oftare? Det kändes inget pirr i magen, jag liksom bara flög upp och ner. Arman hoppade av och flög så lång att han höll på att slå pannan i asfalten utanför sanden. Först trodde jag han hade gjort illa sig, men han bara skrattade och vi tävlade uppför det lilla berget. Där i skogen fäktades vi med pinnar och klättrade upp i trän precis som småungar. Efter ett tag ville Arman dra ner till centrum. Vi gjorde så, gick ner för backen, skitnöjda med livet. Vi passerade några äldre killar i plugget som satt på en bänk, dom ropade något, men jag brydde mig inte. Arman hade med sig

sedeln, vi köpte godis på Lidl. Arman hade en skopa och jag en. För varje bit vi stoppade i påsen tog vi säkert tre i munnen. Jag gillar lakrits, Arman sega saker. Nån ropade att vi skulle lägga av med det. Vi blev inte skraja eller nått, vi bara la ner skoporna och tog påsen. Armans tjuga räckte och det blev några spänn över. På bänken en bit bort satt några tjejer i klassen. Dom pratade vi aldrig med annars, men Arman gick fram och bjöd dom på godis. Dom log mot oss och tog flera bitar var. Vi gick vidare utan planer, kom till bäcken, balanserade över på en plank, satte oss på mitten och käkade upp det som var kvar i påsen. Plankan gungade när vi rörde oss. Vi gungade med kroppen och fick upp ett bra gung på plankan. Det lät konstigt om den, som att den gick sönder. Vi hamnade med fötterna i vattnet, kallt och kletigt men kul ändå.

Kollade klockan, borde varit hemma för länge sedan. Middan stod väl på en tallrik i kylen och mamma var antagligen jättearg. Konstigt, jag kände mig inte ett dugg hungrig, annars brukar jag nästan få ont i huvudet av hunger redan vi femtiden. Fast kanske inte om det var spaghetti med köttfärssås eller lasagne i skolan. Arman blev lite nojig, mer än mej. Vi gick hemåt, blöta men nöja ändå. Mamma var så klart arg och undrade vad fan jag gjort. Ja sa som det var att vi haft lite kul nere vid bäcken, precis som när jag var liten och gick dit med pappa. Det funkade skitbra, hon blir alltid snäll när jag tar upp något fint minne med pappa, som att hon har dåligt samvete. Hon värmden maten, falukorv och stuvade makaroner, gott. Sen lirade jag lite dataspel, det gick inte så bra och kändes inte så kul heller. Ville röra mig, gå ut eller nått, men det hade ju morsan aldrig gått med på. Inte ens om jag först städade hela rummet och gjorde en teckning till henne. Såg pusslen ligga på hyllan högst upp, orörda sedan flera år. Steg upp på sängen och tog det som låg högst upp, Bamse och Lille Skutt, från 5 år. Störtenkelt, blev klar på några minuter. Tog nästa, Pippa Tom och Annika på en häst, från 6 år, nästan lika enkelt. Fortsatte neråt i högen till dom större kartongerna med svårare grejor. Mamma kom in och sa lite sluddrande att jag borde gå och lägga mig. Visst jag borstade tänderna och tog på mig pyjamasen, sa god natt och allt det där, därefter tog jag fram mitt 500 bitarspussel som jag fått av min farbror och aldrig lyckats lägga ens hälften av. Mamma kom aldrig in och kollade och jag fixade hela pusslet, fast då var klockan, typ, fyra på morgonen, kände mig inte ett dugg trött, bara stolt. Skulle jag visa upp det för mamma, aldrig, inte när hon vaknade i alla fall, då skulle hon ju fatta att jag inte sovit. Fast det vore skitsynd att bara plocka ihop det igen och lägga i lådan. Det skulle vara som att jag aldrig klarat av det. Kom på en skitsmart idé. Drog ut och tömde min mittersta skrivbordslåda på golvet, sopade in alltihop under sängen, hämtade flaskan med lim och började limma. En klick på varje bit, började i högra hörnet högst upp, satte på lim, tryckte fast och höll med

tummen på biten. Det tog så klart jättelång tid med 500 bitar. Hörde hur mamma gick upp. Jag la några kläder över kartongen och pusslet, stängde skrivbordslådan, la mig under täcket, släkte lampan och väntade. Mamma kom in sa god morgon och tjatade lite om att jag borde gå upp och göra något vettigt av min lovdag. Fast det var inget jättetjat, hon hade väl bråttom till jobbet. Trots att jag låg i sängen och inte sovit på hela natten var jag inte ett dugg trött, så jag fortsatte med pusslet tills det bara var några rader kvar. Fan, dom fick inte plats. Jag blev så arg att jag kastade lådan på golvet och skrek. Några bitar lossnade, limmade fast dom igen, försökte få bort andra bitar, men dom satt skitbra. Kom på en smart grej, hämtade spackel och gjorde som en avrundning mellan lådans botten och framsida, trycket ner pusselbitar i vinkeln och så den sista raden satt på insidan av framsidan. Det blev alldeles kletigt av allt spackel. Torkade med toapapper. Fortfarande inte sådär jättesnyggt, men jag orkade inte bry mig. Tog några mackor och la mig i sängen. Antagligen somnade jag för helt klart blev jag väckt av att det ringde på dörren. Det var Arman, kul att se honom, han var glad. Vi gjorde mackor, kokade te och snackade vid köksbordet. Jag hade fortfarande min pyjamas på mig. Han sa ingenting om det. Själv hade han spelat dataspel till typ fem. Jag duschade, han kollade på pusslet och vi kom fram till att det skulle vara kul att ta lite mer. Så det gjorde vi, var sin liten hög rätt upp i näsan. Därefter satt vi på mitt rum och snackade tills morsan kom hem. Hon undrade vad vi gjort, jag visade pusslet, hon blev imponerad och sa att vi var duktiga. På kvällen ungefär samma middag som dan innan, pasta alltså, nu med köttbullar, sen lirade jag på datorn. Det gick rätt bra, byggde en hel liten by. Med flera hus till mig med lite får, grisar och hästar, några andra till Arman. Funderade om någon annan i klassen skulle få hus också. Nä fan heller, kanske ett fängelse möjligen för Hugo, Jarri och Jozef. Morsan öppnade dörren och sa, med ännu mer sludder, att det var läggdags. Jag hann bygga alla möjliga hus, fast någon gång somnade jag för när morsan kom in låg jag på golvet.

Nästa dag: Vi tog ett par sniff var och sen iväg på cyklarna till Hågelbyparken. Det var inte så att vi bestämde att vi skulle cykla dit, vi siktade först på bäcken, kastade lite stenar, försökte pricka några änder som simmade där, tröttnade på det och fortsatte mot Hågelbyparken. Innan man kommer dit finns det en promenadväg runt en liten sjö. I början går man på typ smala bryggor över ett träsk. Vi provade att cykla på plankorna fast det gick inte så bra. Jag halkade av nästan direkt och hamnade på marken, fast där var det torrt, så det gjorde inget. Arman fastnade istället mellan plankorna och cykeln gjorde en volt. Det såg ganska coolt ut, eller läskigt beroende på vem man skulle ha frågat. Men han klarade sig också. "Vi skiter i det här", tyckte jag, "vi fortsätter", tyckte Arman. Så blev det fast utan

cyklar. En bit längre bort var plankorna lösa och dom gled isär lite när Arman var halvvägs ute och jag liksom tryckte en plankan åt sidan. Vi garvade samtidigt som han vart lite arg på mig.

- Vad gör du, jag kunde ju ha ramlat i.

- Sorry, det var inte meningen, ljög jag.

- Du gjorde det med flit, erkänn!

- Okej då kanske lite, fast det hände ju inget. Förresten kom jag på en grej. Vi kan busa lite och lägga plankorna så att de ser okej ut, fast när någon går över ramlar de i.

- Asbra idé, vi kan sitta där i trädet och kolla sen. Arman pekade på ett stort träd längre bort. Inget mer diskuterande dags för handling. Arman stod på ena sidan och jag på andra. Han drog ut plankorna medan jag styrde i den bakre ändan, så att de bara låg pyttelite på dom plankorna jag stod på. Jag provade att gå ut på bron, men inget hände. Jag blev tvungen att hoppa ganska ordentligt. Plankorna gungade och så ramlade jag i. Blev blöt nästan till knäna. Arman skrattade som en galning, jag med faktiskt. Vi testade flera gånger och till slut stödde vi upp dom underifrån med lite pinnar så att det såg ut som om de satt fast i träställningen med pålarna ner i marken. Vi hörde någon med hund komma bakom mig. Arman, som stod på den säkra sidan, skyndade sig bort. Men jag blev tvungen att vada i vattnet för att komma över. Vi sprang en bit. Stannade, såg något som såg ut som fast mark, sprang ut på den, insåg att det inte alls var fast mark, sket i det och fortsatte lite till. Arman vände sig om. Killen med hunden hade precis nått till de lösa plankorna. Ett steg och så hamnade han nere i vattnet. Hela han låg i vattnet och hunden skällde. Vi skrattade som fan, fast tyst och vi hukade oss ner. Killen försvann och vi riggade fällan igen. Det kom ett par gående från där vi kommit. Shit dom var gamlingar, som mormor. Tänk om dom bryter lårbenshalsarna eller nått. Jag blev skraj, sa det till Arman. Han skrattade, men jag började springa mot de lösa plankorna. Jag hann före dom fast dom var nästan framme. Jag klev ut på plankorna utan att tänka på det och hamnade så klart i vattnet. Dom blev jätteskrärrade och det kan man ju förstå, tänk om det varit tanten som ramlat i. Gubben tog tag i min jacka, för att dra upp mig, som om jag behövde hjälp. Tanten nästan grät och sa att tänk, hon som just skulle gå ut på plankorna. Dom tyckte jag var en hjälte och jag fick en hundring så jag kunde få något värmande i mig. Gubben och jag la plankorna som de låg från början. Till slut kom Arman. Han låtsades som om jag sprungit före bara på kul. Han fick ingen hundring, men vi cyklade till själva parken och jag bjöd på bullar med Festis på kaféet. Bullarna var supergoda, fast jag ville ha mer. Ett par äldre tjejer eller kvinnor satt vid bordet bredvid oss med var sin bakelse. Dom tog små pyttebitar av bakelserna med var sin gaffel. Vi hörde hur dom pratade om att

de var så syndiga och hur dom inte borde göra det. Bakelserna såg jättegoda ut och så satt dom bara där och mådde dåligt. ”Nä nu orkar jag inte mer sa den ena till den andra, vill du ha min bit? Nä, jag orkar heller inget mer, så här mycket brukar jag aldrig äta. Man blir så stinn.” Då gick Arman fram till dom och sa ”Vi kan ta dom om inte ni vill ha”. Han såg verkligen hungrig och ledsen ut. Dom blev jättegoda över att få hjälpa en stackars invandrarpojke, eller om det var att dom slapp plågas med frestelsen. I vart fall fick vi deras bakelser som inte ens var halvätta.

Nu ganska mätta gick vi ut mot där alla djuren är. Vi lockade lite på grisarna och geten, men de brydde sig inte om oss. Längre bort till vänster fanns det ett större område som var inhägnat. Långt bort stod det hästar. Vi rider, tyckte jag. Coolt tyckte min kompis, så vi gick längs staket tills vi kom till grinden. Ingen var i närheten, vi öppnade och sprang emot hästarna som stod så långt bort som det bara gick att komma. De blev, så klart, rädda när vi kom springande. Fast jag var inte ett dugg rädd själv. Inte Arman heller för vi sprang runt och försökte jaga dom. Det funkade inte alls, vi vart helt slut och föll ihop i gräset. Arman undrade mellan flåsningarna hur vi skulle ha gjort om vi fått tag på dom? Sen bara skrattade vi jättemycket. Vi prövade att jaga änder istället, det gick mycket lättare, fast vad skulle vi ha dom till? Jag fick tag i en men den bara flaxade, pep och hade sig, så jag släppte den medan Arman skrattade. Så mycket mer hände inte utom att jag klappade en get, matade fåren och vi hade race med cyklarna om vem som skulle komma först hem.

Nästa dag, sov länge, Arman kom över, vi snortade en liten hög var och iväg på cyklarna. Vi kom till bäcken, följde den bortåt mot Tullinge och kom till Tullingesjön. Där tog vi vänster och cyklade in mellan husen och in i skogen. Efter en stund såg vi en flotte eller kanske en gamma brygga ligga och flyta i vattnet, bara fastbunden med ett litet snöre. Jag rullade ner mellan träden och stannade med framhjulet precis innan vattnet, låste cykeln och hoppade över på flotten. Den guppade till ordentligt men sjönk inte. Arman kom efter och fortfarande flöt den. Han knöt loss snöret och puttade ut oss. Vi gled iväg lite långsamt en stund innan den stannade. Jag la mig på rygg och njöt av de lätta gungningarna. Arman bredvid mig, ingen sa något på en stund. Först sa Arman:

- Va häftigt det är att vara hög!
- Vadå, känner du nått?
- Ja, gör inte du det?
- Vet inte, känner mig glad och nöjd med allt liksom. Och så brukar jag väl inte känna det, så visst du har nog rätt!
- Ja det finns inga problem liksom, inga sviniga klasskompisar eller matteprov eller nått.

- Det här är livet!

Vi låg så en bra stund och bara njöt. Ibland hörde man hur flotten stötte emot något litet isflak, några fåglar flög förbi, det kom en kall vind, eller då så skymdes solen av ett moln en stund. Jag tror jag somnade för helt plötsligt var mina tankar inne på helt överkliga grejor och så kom en massa vatten, jag öppnade ögonen och trodde att jag skulle se taket i mitt rum, men istället såg jag himmelen. Arman satte sig upp och skrek till mig att vakna för vi måste tillbaka. Fan också, vi hade flutit bort någonstans, vet inte var, vår flotte låg och slog emot en brygga och mina byxor var blöta. Vi försökte paddla med armarna allt vad vi kunde åt andra hållet, men flotten rörde sig knappt. Arman hoppade i land och letade efter något att paddla med medan jag höll fast flotten mot bryggan. Han letade under en roddbåt som låg upp och ner på stranden, fortsatte vidare mot en annan båt. Han verkade inte hitta något. Jag knöt fast flotten och hjälpte honom leta. Det verkar som om vi var på en båtklubb för det var en massa båtar med tält på överallt. En del båtar var jättestora, måste kosta hur mycket som helst. Vi kröp in under tältet på en av de största. Där i bak fanns det en stege. Den klättrade vi upp på och så in i båten. Den hade en stor hytt och dörren var öppen. Där inne var det jättefint, mörkt trä som blänkte och guldfärgade metalldelar som också blänkte. Ett förarsäte med ratt och en massa olika mätare, en soffa och flera snurrstolar i skin som var fastskruvade i golvet. Där fanns även en köksdel med spis, kyl och diskbänk. Jag var ganska hungrig och törstig så jag kollade om det fanns något att äta, eller i varje fall att dricka, i kylan. Där låg bara några burkar med öl. Dom var inte ens kalla, men är man törstig så är man. Vi tog var sin, det smakade väldigt beskt. Jag vet inte om jag druckit öl förut och det kändes inte som jag ville göra det igen, varför dricker folk den här beska skiten? Tog några klunkar till ändå, rätt ballt på något sätt, som om jag vore vuxen och var ute med polarna i min fina båt. Här kommer jag bankdirektör Peter Bergström och ska ta en sväng i min lyxjakt. Jag satte mig i förarstolen, provade lite knappar, inget hände. Arman ville prova också, så istället letade jag bland alla skåpen i köksdelen efter om det fanns några kex eller nått. Jag hittade både kex och jordnötter, valde såklart nötterna, satte mig i en av fåtöljerna. Arman satte sig i den andra, vi åt och hade det bra. Vad tycker du om ölen? Frågade Arman. Konstigt, vi hade inte ens snackat om det. Han tyckte inte heller att det var något vidare, ”dessutom får man inte dricka i vår religion, så inte ens pappa dricker öl”. Vi skrattade lite, provade att skåla och malde jordnötter med käkarna. Det började smattra av regn emot tältet, det gjorde inget, kändes mysigt. Tog några öl till, de smakade lite bättre, men när vi softade som bäst hörde vi att några stod i närheten och pratade. Kikade igenom ett hål i tältet, såg någon som gick förbi. Shit dom är flera stycken, vad fan gör vi? Arman viskade:

- Vi måste dra.

- Nej fan det är massor av folk här, vad tror du de gör när dom ser oss klättra ut ur den här?

Viskade jag tillbaka.

- Helvete, jag måste vara hemma snart, vi ska få gäster ikväll så jag lovade mamma och pappa att vara hemma.

- Fan skärtorsdag, moster skulle komma hem till oss, jag måste också hem.

Vi smög så tyst vi kunde bort till baken på båten, ändå hördes varje steg som en duns. Ner för stegen, jag först, böjde mig ner och tittade ut under tältet, ingen syntes. Arman kröp ihop bredvid mig. Arman tyckte vi skulle kuta allt vad vi kunde, men jag tänkte att det kanske var smartare om vi gick och låtsades som om vi bara tog en titt, vi hade ju inte snott något eller så. Det blev så, vi gick och försökte se coola ut på väg mot flotten. Någon ganska långt borta vinkade emot oss, jag vinkade tillbaka. Vi kom till flotten, Arman hoppade ombord och jag efter. När vi hoppade ombord lossnade den av sig själv, men vart och hur skulle vi ta oss fram. Som tur var hade vi nog med fart för att nå till nästa brygga. Vi sprang över till flottens andra sida, den guppade till ordentligt, tillsammans drog vi den runt spetsen på bryggan och in emot land, mellan pinnarna som delade av båtplatserna. Längre fram var det ett staket som gick ut en bit i vattnet och på andra sidan om det: friheten.

Jag trodde vi var inne mot stranden, hoppade över och sjönk igenom gräset, blev blöt, fast det var jag ju redan så det gjorde inget. Jag kom hem innan morsan och moster hade hunnit börja äta, fast dom hade ju druckit en hel del vin förstås. Dom märkte inte ens att mina byxor var blöta och mig störde det inte. Jag hörde hur de satt och snackade till långt in på natten. Själv spelade jag på datorn och tömde påskägget. Någon gång blev de osams och skrek åt varandra, fast det var inget konstigt, har hänt förr.

Långfredag, mamma hemma, jag åt godis och sov nästan till det blev mörkt och det passade ju bra för att, som mormor brukar säga, man skall sörja Jesus död vid korset. Det var inte bara att jag varit vaken flera nätter i rad, jag kände mig lite sjuk också. Ont i halsen och i huvudet. Tänk om jag hade fått abstinens? Frågan växte i huvudet, men jag vågade inte googla på det och vad skulle jag skriva i texttrutan föresten? Prövade lite försiktigt att fråga mamma istället, hon borde väl veta:

- Mamma, brukar du få abstinens?

- Vad fan menar du med det, skrek hon.

- Jag bara undrar vad det är för något och hur det känns.

- Men då får du väl fråga någon knarkare då, jag vet inte.

- Fast bakfylla, är inte det en slags abstinens?

Hon svarade inte utan gick in på toaletten. Själv lämnade jag det och tänkte på skolan istället. Det kändes som om det var jättelänge sedan jag var där sist, fast det egentligen inte ens gått en vecka. På tisdag är det dags igen. Det kändes jobbigt att tänka på. Allt stök på lektionerna, speciellt när vi har matte och engelska med den där nye läraren som ingen lyder. Mamma kom ut från toaletten, kokade varmkorv, tog fram läsk, chips och jordnötter, vårt fredagsmys alltså. Jag tog räksallad, rostad lök och ketchup på mina korvar. Jag ville se en film, hon gick med på det om hon fick välja. Det blev en action som var ganska spännande. Resten av helgen hände inte så mycket mer. Hjälpte mamma städa och handla, vi åkte buss till mormor åt söndagsmiddag och jag fick ett till påskägg. Massor med lakrits, schyst, mormor vet verkligen vad jag gillar. Inte massa choklad och skumgodis som morsan brukade köpa utan lakrits, salt dessutom. Mamma och mormor drack vin medan jag kollade på en film som mormor köpt till mig. Det var en barnfilm, lite töntig alltså.

På kvällen hemma i mitt rum la jag mig på sängen och fortfarande var hela kroppen trött. Tänkte på pulvret. Skulle det inte sitta fint att ta en liten sniff? Bara en liten så att man orkar spela hela natten, det är ju ändå lovdag imorgon också. Tog fram paketet och satte mig på sängen. Mammans steg utanför dörren, men jag hann få in paketet, eller påsen egentligen, under täcket. Hon frågade vad jag gjorde, jag svarade sådär konstigt som man gör när man är påkommen med något. Hon sa god natt, verkade ganska nykter faktiskt. Vågade dock inte ta några chanser utan öppnade påsen med både den och huvudet under täcket. Fuktade pekfingret och stoppade ner det i påsen. Drog ut det, det var en del små korn som fastnat. Stoppade fingret i munnen. Pulvret smakade äckligt, beskt. Det måste ha gett effekt för jag spelade ända till typ tre på morgonen.

Nästa dag, ringde Arman, dom hade skaffat Netflix så han ville att jag skulle komma över och kolla på film. Toppen tyckte jag, kunde inte komma på något bättre att göra. När jag kom dit hade hans mamma satt på någon tråkig TV-serie, så vi fick vänta. Vi jämförde våra påskhelger och kom fram till att det bästa med hela grejen var att man var ledig från skolan. Annars ingen speciellt god mat och inga klappar, eller som på midsommar då var det ju i alla fall varmt ute. Efter någon timme skulle hon och pappan åka iväg och handla, så vi fick TV:n för oss själva. Brorsan var inte hemma och lillasyrra hade ju ingen talan och föresten hade hon en massa barnfilmer som hon kunde kolla på den andra TV:n. Hon fick välja och Arman hjälpte henne under tiden som jag valde något åt oss. Kom inte ihåg vad jag valde, men det var något med action.

Det blev tisdag och skola. Första lektionen var gymnastik. Gympaläraren sa att vi skulle spela nått som ungefär var som amerikansk fotboll. Vi delades in i fyra lag med olika färg på

banden. Jag blev knuffad av Jarri, men då knuffade Hugo honom för han spelade i mitt lag. Läraren visslade och sa att inget våld var tillåtet. Hugo tyckte ”Vadå det är ju jättemycket våld i amerikansk fotboll”. Läraren struntade i den kommentaren och försökte utvisa Hugo, men han vägrade, ville fortsätta spela. Jarri tacklade honom så att han ramlade ihop. Då hoppade Alexandra på Jarri fast hon inte var med i något av lagen som spelade. Alexandra drog i Jarris band bakifrån som om hon skulle strypa honom. Läraren blåste ännu mer i visselpipan. Hugo hjälpte Jarri att jaga Alexandra men hon fick hjälp av Minna och Eivy som skrek åt dom och försökte dra i deras kläder. Ali hängde på och drog i dom kläder han kom åt. Jag satte mig bredvid Arman på bänken. Han satt med nedböjt huvud och höll för öronen. Så brukade han göra när det blev stökigt. Han pallar inte med det. Han brukar försöka hålla ljuden borta, har han sagt till mig och jag vet att ibland blir det för mycket för honom, då exploderar han och blir asförbannad. Efter ett tag gav läraren upp och vi fick gå och byta om. Jag och Arman väntade tills det nästan bara var vi kvar i gymnastiksalen. Läraren såg ledsen ut, försökte komma på något att trösta honom med, kom inte på något men sträckte fram handen. Han tog den, vi nickade tyst åt varandra. Stöket fortsatte i omklädningsrummet. Någon hade tagit bort mina kläder från kroken där jag hängt dom, andras kläder också. Såg kläder ligga slängda lite här och där på bänkar och på golvet. Som tur var hade både jag och Arman tagit med telefonerna in i gymnastiksalen, så dom var i varje fall hela. Plötsligt fick jag en snärt i bakhuvudet av en tröja eller nått, vände mig om och där stod Eivy och flinade samtidigt som hon vevade för en ny snärt. Arman ruttnade och puttade henne hårt så att hon föll emot en av träbänkarna och så skrek han ”Skärp er nu för fan”. Eivy började blöda, läraren kom in, såg kaoset och Eivy som blödde, blåste i visselpipan och sa att vi måste gå ut allihop. Typ halva klassen protesterade och sa att vi ju inte klätt om ännu och vi måste skynda oss för att komma i tid till nästa lektion. Inte för att någon direkt verkade anstränga sig för att byta om vad jag såg. Men det var många som gärna tjafsade med lärarna bara de fick chansen. Den andra gymnastikläraren kom också in. Hon och vår lärare motade ut dom som stod närmast dörren och sa att de fick vänta utanför till vi som var kvar därinne bytt om. Det tog ett tag eftersom mina kläder var spridda över hela rummet. Först hittade jag jackan, den var hel. Byxorna var heller inget problem, men det var värre med t-shirten och tröjan. Arman letade inte ens han bara satt på en bänk med huvudet i händerna och försökte stänga ute allt runtomkring. Jag fick vänta till alla andra bytt om och när det knappt var några kläder kvar på golvet eller på bänkarna hittade jag tröjan och t-shirten i papperskorgen på toaletten. Efter gymnastiken skulle vi ha engelska med den

nye läraren. Han skulle visst vara förvarnad om att några av oss skulle bli försenade från gymnastiken, som om han skulle bry sig eller göra något åt ifall vi var sena.

Dörren till klassrummet var låst när jag kom dit. Efter att ha bankat en stund kom Alexandra och öppnade. Hon såg att det var jag och försökte stänga igen. Fast jag hann sätta foten i dörren, det gjorde ont, men jag skrek inte. Läraren slet bort Alexandra, hon undrade vad fan han gjorde och Eivy hängde på. Bakom henne såg jag Ali kasta nått, typ pappersbitar, åt vårt håll. Helvete tänkte jag, ännu en lektion med bara kaos och bråk. Så blev det, läraren pratade om något, tror han ville att vi skulle läsa ett stycke i boken. Jag skulle sätta mig på min plats bredvid Jarri, han drog undan stolen. Jag hann se det innan det var för sent, sa försiktigt ”vad fan gör du?” och satte mig bredvid Arman istället. Läraren brydde sig inte om det, han hade för mycket problem med att försöka få alla att sitta över huvud taget. Lite senare kom han till oss och frågade varför vi inte tagit fram engelska böckerna. Arman lyfte huvudet från bänken och sa att han inte kunde koncentrera sig med allt bråk. Läraren nickade och sa inget mer. Vad skulle han gjort, skällt på oss för att vi inte läste? Samtidigt som halva klassen jagade varandra, eller vad dom nu höll på med. Snart lunch, jag tittade på klockan hela tiden. Varför rörde sig visarna så himla långsamt, särskilt minutvisaren. Kände att något landade på huvudet, antagligen ett suddgummi. Låtsades som om jag inte märkte det. Hellre det än att börja bråka om vem som gjorde det, när ingen ändå skulle erkänna. Antagligen var det Ali. Han satt bakom mig och dessutom brukade han kasta suddgummibitar. Sedan när han behövde sudda, typ på ett prov eller så, höll han på och tjata på alla runt omkring att de skulle skicka suddgummi till honom. Nästan gång han frågar mig skall han fan inte få låna, tänkte jag. Ungefär fem minuter innan lektionen skulle ha slutat började Alexandra tjata om att vi borde få gå på lunch. Någon annan hänger på. ”Snälla, kan vi inte få gå nu jag är hungrig, det är så tråkigt?” Jag sa inget men flera började också tjata. Sen gick Alexandra till dörren och Eivy hängde på. Jag såg att läraren tittade på henne och typ suckade, fast han sa inget. Han har helt klart gett upp om oss, tänkte jag och såg på Arman, han skakade på huvudet. När han inte gjorde något för att stoppa Alexandra började resten av klassen också gå emot dörren. Jag gick bland dom sista, men var ändå minst sju minuter för tidig till lunchen. Fast där vi dörren till matsalen stod den andra gymnastikläraren och hon vägrade att släppa in dom som redan stod, där fast det nästan var vår mattid. Maten var helt okej om man gillar fisk, fast det gör inte jag. Tog därför mest ris och lite sås. Försökte sila bort fiskbitarna med slev. Även fast det knappt var några fiskbitar på min tallrik smakade och luktade allting fisk. Fisksmaken växte i munnen och tuggorna liksom vägrade att åka ner i magen. Till slut var jag sist kvar vid vårt bord. Till och med Arman hade tröttnat på att vänta. Då

åkte jag dessutom på att torka av bordet, försökte smita förbi vagnen med städgrejor efter att jag lämnat min tallrik, men blev påkommen. Fan vad det var grisigt vid vårt bort, särskilt där Jarri och Ali suttit. Hade dom haft matkrig eller nått? Satt i korridoren med Arman och en annan kille fram till dess att vi skulle ha No. Lektionen var tråkig, men inte så stökig faktiskt. Ett himla tjat och kretslopp och miljöförstöring hela tiden. Vår fröken bara måste vara miljöpartist eller så kanske alla NO-lärare är sånna, för precis samma tjat höll den tidigare läraren också på med. På SO:n fick vi se en film, jag höll på att somna och Arman somnade definitivt, fick väcka honom när ljuset tändes. Äntligen bara tio minuter kvar av skoldagen. SO-fröken ställde lite frågor om filmen och hon slumpade fram namnet på den som skulle svara med hjälp av sin telefon. Jag åkte på en fråga om stormningen av något fängelse i Frankrike, hade ingen aning om svaret. Som tur var hade ingen annan det heller. Arman och jag gick hem tillsammans precis som vanligt. Han klagade på den jävla skitskolan och tyckte att vi kanske borde ta oss en sniff för att bli lite gladare. Det lät som en bra idé, tyckte jag. Mamma skulle inte komma hem från jobbet på ett tag, så vi gick hem till mig, tog några mackor och gjorde Oboy. Jag kom på att vi kanske skulle prova knark- Oboy. Vi skrattade och försökte komma på ett bra namn, som Pucko ungefär. "Knarko" sa Arman och jag sa "Tjacko". Mitt var bäst tycker jag för amfetamin kallas ju för tjack och vi hade kommit fram till att det nog var amfetamin i påsen. Det funkade ganska bra med Tjacko för man kände ingen smak alls, det var som att dricka vilken Oboy som helt. Fast min var godare än Armans för jag hade mer pulver i min mjölk. När vi satt där på sängen och hade det mysigt kom jag att tänka på en grej som vi pratat om tidigare. Det att bakom gaveln till vårt hus, den som vetter mot berget, stod det en moped. Det var en gammal moppe utan blinkers och registreringsskylt. Det hade stått där på precis samma ställe, på precis samma sätt hela vintern. Det verkade inte vara någon som brydde sig om den. Konstigt att den fått stå kvar, fast det var inte så lätt att se den för den skymdes av buskar. Den var bara låst på framhjulet. Borde vara enkelt att ta bort låset och sedan var det väl bara till att köra hade jag och Arman funderat, fast inte riktigt vågat. Men med lite pulver i näsan fanns det inget att vara rädd för. Så på kvällen efter att jag käkat med morsan tog jag skiftnycklarna ur vår verktyglåda, skateboardhjälmen och den tjocka jackan. Sa till mamma att jag skulle gå över till Arman. Det var han som öppnade. Föräldrarna och storebrorsan kollade på TV. Arman tog sin jacka och sa att vi skulle ut. Hans pappa svarade något som lät som ett okej. Moppen stod där bakom buskarna precis som förut. Den var svår att se, särskilt nu när det var mörkt. Jag tog fram skiftnycklarna och gav den ena till Arman, som satte fast den på ena muttern till framhjulet. Jag gjorde likadant och vi tog i allt vad vi kunde. Min skiftnyckel lossnade så att

jag slog i knogarna mot ekrarna, men muttrarna satt fast. Vi provade igen, nu med bägge händerna på verktygen. Inget hände. Inte förrän vi tryckte på skiftnycklarna med fötterna fick vi loss hjulet. Sen var det lätt att ta loss det och samtidigt trä av bygellåset från framgaffeln, men sen då? Vi kunde ju ändå inte köra med låset kvar på hjulet. Och det var kallt, mina fingrar var så stela att det var svårt att hålla skiftnyckeln. Vad fan gör vi sa jag och Arman hade ingen aning. Vi tar med hjulet till mitt rum för jag fixar inte att mecka ute längre, mina fingrar är stela som pinnar. Arman höll med, men hur får vi det hem till dig utan att någon ser det, undrade han. ”Om vi tar soppåsen ur soptunnan vid gungorna och stoppar i hjulet i den, ser det kanske inte så konstigt ut. Vi kan säga att vi samlar tomburkar om någon frågar.” Arman blev lite imponerad över min smarta idé, tror jag. Så gjorde vi och det gick jättebra. Vi mötte en gammal tant i porten och Arman sa till henne, utan att hon sagt ett pip, att vi samlade tomburkar. Hon sa att det minsann var bra att vi gjorde och vi bara måste komma till henne och ta alla burkarna på balkongen. Det var en himla tur att hon hade dom på balkongen för där var det så mörkt att hon kanske inte såg att påsen var full med skräp som inte alls liknade tomburkar. Sen när mamma undrade vad vi hade i säcken kunde vi dessutom bara helt lugnt öppna och visa henne en massa burkar.

- Varför kom ni hem med dem de luktar ju skit. Kunde ni inte ha tagit dom till affären istället.

- Men hallå mamma, den stänger ju klockan åtta och klockan är ju kvart över nu.

- Ni kan väl i vart fall ställa säcken på balkongen.

”Fan”, tänkte jag, men sa:

- Okej!

Sen när hon somnat smög jag ut på balkongen och hämtade hjulet. Det visade sig vara ganska enkelt att få bort låset. Bara skruva bort några ekrar så var låset borta.

Dan efter, värre än värst att gå upp, men ganska lugnt i skolan. Innan lunch höll jag på att somna, vi hade svenska och skulle läsa en bok. Bokstäverna liksom bara flöt ihop, men det märktes nog inte att jag stirrade på samma sida ungefär hela lektionen.

Efter skolan spelade vi spel på mitt rum. Arman hade tagit med sig sin dator så vi kunde tävla mot varandra. Det var mest för att fördriva tiden tills det blev mörkt, men ganska kul ändå. När vi käkat middag och det hade hunnit bli hyfsat mörkt gick vi ut på balkongen, hämtade säcken, sa till mamma att vi skulle panta och gick ner till moppen. Skruva dit hjulet gick lättare och att rulla ut den var inget problem alls förutom lite rivsår från buskarna. Det var visserligen dåligt med luft i däcken, men den rullade rätt bra. Vi hittade ingen kickpedal. Därför fortsatte vi rulla bortåt över gräsmattan precis som vi gjorde när vi provade Armans

kusins moped. Inget hände, vi provade igen åt andra hållet samtidigt som vi sprang fortare. Det hände ändå inget. ”Vad fan gör vi?” Sa jag. ”Ingen aning”, sa han, ”fast vi kan ju inte hålla på och testa här utanför vårt hus, farsan kan ju se oss”. Vi rullade iväg mopeden längs stigen över kullen in i den lilla skogen. Dör i skogen gömde vi den under en massa grenar och sånt, innan vi gick och pantade burkar i mataffären nere vid bensinstationerna där dom inte stänger förrän nio. Skitlångt att gå, men det enda som var öppet och dessutom har dom en massa smågodis i sådana där lådor som man kan plocka själv ur. Det vart så mycket godis att det räckte hela vägen tillbaka och in på mitt rum där vi surfade på hur gamla mopeder fungerar. Säcken med soporna slängde vi i buskarna utanför ingången till butiken. Det kändes som om vi börjat få grepp om det, men då ringde Armans mamma och sa att han måste komma hem och lägga sig. När hon ringt kände sig väl min mamma tvungen att säga att jag måste gå och lägga mig också. På torsdagskvällen gjorde vi annat, så först på fredagskvällen kunde vi testa igen att få igång den. Det vart lite knöligt att springa med moppen fram och tillbaka i skogen, för det var så mycket träd och skit i vägen. I synnerhet när det var mörkt och träden så små att de knappt syntes. Som tur var hade jag min ficklampa med mig, men den hjälpte mest för att hitta bensinkranen och sånt. Vi la i en växel och det lät om motor, det verkade dessutom komma bensin, men den tände liksom inte. Ibland lät det som den tände med det kom ingen rök eller så. Arman ringde sin kusin som sa att vi skulle skaffa startgas. Fan, skitlångt till bensinstationen och vi var helt slut av allt springande. Så vi gav upp för kvällen. Gömde moppen igen och gick hem till mig för lite mer ”Tjacko”. Blev väckt av mamma redan vid lunch, för hon sa att jag måste äta och hon skulle iväg och träffa några väninnor. Jag förstod så klart att ”väninnor” kunde betyda vad som helst bara det var alkohol inblandat. Men det gjorde inte mig något. Antagligen skulle hon inte komma hem förrän sent ikväll. Eller då skulle hon ringa och säga att hon sov borta, perfekt vilket som. Jag frågade om jag fick bjuda över Arman på middag och det kunde hon ju inte säga så mycket om. Jag sa dessutom att det vore bra för då fick jag öva på att laga mat, bara hon kunde ringa och fråga Armans föräldrar om det var ok för dom att Arman åt hos oss ikväll. Inga problem det gick perfekt. Arman kom över vid sådär klockan fem. Vi pratade om va vi skulle laga för mat. Arman tyckte ris, jag tyckte pasta. ”ris med vadå?” Sa jag. ”Pasta med vadå?” Sa han. ”Köttfärssås” sa jag. ”Vi har köttfärs i frysen”. ”Bra” sa han och så blev det. Det blev gott faktiskt, vi hade i vitlök, mycket ketchup och lite lök. Arman ville ha i morot också, men som tur var hade vi ingen. Vi hade påskmust kvar så det blev ganska festligt, med mammas vinglas och vikta pappersservetter. Till efterrätt vaniljglass med amfetaminströssel. Perfekt, smakade bara glass. Jag tog lite pengar ur mammas skål med

mynt och vi cyklade till bensinstationen och frågade om dom hade startgas. Inga problem och pengarna räckte. Så upp i skogen och fram med mopeden. Arman satt på mopeden, jag sprutade i luftintaget, Arman la i en växel och sparkade med benen. Jag sköt på och han försökte styra, fast inte så bra för han körde på en sten och flög nästan över styret. Först var han alldeles tyst. Jag blev skitskraj, tänk om han pajat hjärnan, vad fan skulle vi säga då? Så hörde jag att han stönade, lite lugnad försökte jag lyfta bort mopeden från honom, samtidigt som jag ropade att han skulle svara. Ungefär då kommer det två killar som går i åttan. Dom bara "Va fan, det där är ju Jockes moped, ni har ju sabbat den, han kommer att bli skitförbannad." Helvete Jockes moped tänkte jag, Jocke i 9:an, vad fan gör vi nu? Jag reste mig upp och släppte moppen. Han kommer ju att slå ihjäl oss. "Det är lugnt jag snackar med honom", sa jag. Tror det lät rätt coolt faktiskt. Jag hade som helt släppt oron för Arman. Killarna verkade inte bry sig ett dugg om honom, fast han låg där under moppen och det borde varit tydligt även för vem som helst att han råkat ut för en olycka. Sen när killarna hade stuckit pratade jag och Arman nästan viskande med varandra. Han var väldigt nervös, konstigt nog kände jag mig inte lika skraj. Fast vi måste ju snacka med honom, det skulle ju komma fram i vilket fall som helst att vi snott hans moped. Skulle vi bara ringa på hans dörr och säga "Hej Jocke, du vi råcade stjäla din moped, är det okej, förlåt!" Eller vad, vi kanske borde fråga om vi fick köpa den, men för vilka pengar?

Arman var ganska irriterad nu:

- Ta bort den här jävla mopeden nu för helvete, jag sitter fast!
- Vadå, du ligger väl bara och vilar?

Vi skrattade faktiskt. När vi lyft upp mopeden och rullat ner den till ljuset av en lampa kunde vi se att den såg rätt okej ut, bortsett ifrån att framhjulet inte var runt längre, den var skitig och att styret var snett. Det där med att den var skitig och att styret var snett var ju lätt fixade problem. Men framhjulet och dessutom hade vi tagit hans lås. Låset hade väl legat kvar i säcken när vi pantade burkarna, sen slängde vi väl den, eller? Vi baxade mopeden nedför trappan till tvättstugan. Där fanns en slang så det var bara till att spola av den. Arman hjälpte knappt till för han tvättade sig i ansiktet och om händerna. När det var klart hjälpte han inte heller till, för då försökte han göra rent sina kläder. Men det var okej för mig. Hans föräldrar skulle inte bli glada om dom såg honom komma hem sådär. Någon öppnade den yttre dörren in från källargången in mot tvättstugan.

- Fort vi tar in den i torkrummet, sa Arman.

Jag tog ner den från stödet och började rulla åt det hållet. Arman höll upp dörren. När jag kommit in och han släppte dörren blev det alldeles mörkt, helt tvärsvalt, fast vi vågade inte

leta efter lysknappen för någon var i tvättstugan nu. Vad skulle jag säga om någon öppnade dörren till torkrummet? Det var nu ingen som gjorde det. Istället hörde vi att något gick ut igen. Så Arman öppnade dörren till tvättstugan för att få in ljus, men det var lika mörkt där. Han trevade efter lysknappen, slog i något, viskade "aj", trevade vidare, slog i något igen. Själv stod jag och höll mopeden, så att den inte skulle rasa. Vågade inte släppa och kom inte ihåg hur det var med fotstödet, var satt det? Efter typ jättelång tid blev det ljust och vi vågade prata igen. Mopeden såg rätt okej ut, men vi kunde ju inte bara ställa tillbaka den och låtsas som inget hänt. Jocke skulle få veta och hur glad skulle han bli över att hjulet var snett och låset borta. Dessutom kunde den väl bli snodd om vi ställde den bakom huset utan lås. Vi rullade in den i ett av de tomma förråden och jag gick upp till mig hämtade ett hänglås och några plåster till Arman. Sen, efter att vi ställt in mopeden i ett förråd och låst det, gick vi till porten bredvid. Den där Jocke bodde. Det hördes musik från hans lägenhet. Jag ringde på, inget hände, ringde igen. Någon därinne sänkte musiken och till slut öppnades dörren. Det var Jocke och bakom honom stod Stefan.

- Hej Jocke! Sa jag. Vi råkade ta din moped, vi visste inte att det var din.

- Va fan. Det var allt ha sa. Hans polare fortsatte:

- Då få ni betala den, vi ska ha två tusen för den annars jävlar.

- Men vadå, sa jag, ni kan få tillbaka den. Ska bara fixa nytt lås till er.

- Nä, Stefan fortsatte det var tydligen hans moped också, den skitmopeden vill vi inte ha tillbaka, den funkar inte. Men ni har ju snott den, så nu får ni betala!

Jag tittade på Jocke, han sa ingenting. Konstigt jag som trodde Jocke var den tuffa killen och Stefan var den som inte sa någonting. Fast nu var det bara Stefan som snackade. Jocke verkade inte bry sig, han såg inte ens arg ut. Någon öppnade dörren och undrade över varför vi förde ett sånt liv i trapphuset. Jocke drog in mig genom dörren. Jag tog tag i Arman för jag ville inte bli ensam med dom därinne. I vardagsrummet verkade det vara mer folk, tjejer tror jag. Dom verkade fulla och glada för jag hörde hur de skrattade. Vi stod där i hallen. Jag och Arman som tittande ner i golvet, Stefan som stirrade på oss och Jocke som verkade kolla på allt möjligt.

- Va fan gör nått då Jocke, sa Stefan, dom har ju för fan snott vår moped, dom borde ha stryk, eller hur?

- Äh vad fan, sa Jocke antagligen riktat till Stefan, vi skiter i det här nu. Vi har för helvete fest, dom får fixa fram pengarna imorgon, brudarna blir väl sura om vi står här och tjafsar. Som han sa det kom typ tre tjejer in i hallen. En av dom kände jag igen, hon går i nian. Kom inte ihåg vad hon heter, men hon visste vad jag heter för hon sa:

- Hej Peter, vad gör du här?

Hon såg glad ut.

- Har ni kalas här, va kul! Sa jag och log lite.

- Tjejen svarade inte, istället sa hon till Jocke:

- Har ni inget mer dricka?

Jocke skakade på huvudet och vände sig emot mig.

- Har inte du dricka Peter? Din mamma brukar väl ha en del. Om ni kan fixa sprit så kanske vi kan glömma det där med låset.

Sprit, mamma. Hon hade väl aldrig något hemma. I alla fall aldrig mer än en kväll. Bortsett ifrån när hon hade 40-årskalas för något år sedan, men det var då det. Och Armans föräldrar drack över huvud taget inte alkohol, inte ens öl. Stefan gick fram till mig, han var nog väldigt less på oss nu. Precis innan det verkade som att han skulle klappa till mig, sa jag:

- Men vänta vi har något annat som man blir kul på. Jag kan göra värsta partydrinkarna.

- Jaha vadå, har ni hemkört eller?

- Nä, något mycket bättre!

- Okej man vad är mycket bättre då?

- Ni får se, jag lovar att det är schysta grejor!

- Okej, men skynda er, vi är törstiga!

Vi gick över till mig, tog en paket mjölk som nästan var fullt, hällde i lite amfetamin och sedan lite till. Arman tyckte att vi för säkerhets skull kanske borde hälla i ännu lite till, så det gjorde vi. Så satte vi på korken och turades vi om att skaka paketet. Sen när vi hade skakat ett tag kom jag på chokladpulvret. Ner med en rejäl dos chokladpulver och ännu mer skaka. Tillbaka upp till Jocke. Jag var så stressad att jag höll på att glömma att ringa på. Jag bara öppnade dörren, men Arman ringde på klockan och stängde dörren. Jocke öppnade och såg lite konstigt på mjölkpaketet som jag höll i handen. Stefan såg ännu konstigare på oss:

- Va fan mjölk, va fan tror ni snorungar, är det där erat partydricka. Vad dricker ni annars då, välling eller?

Dom skrattade jättemycket allihopa, sådär hånfullt. Fast jag var rätt lugn nu för det var ju vi som hade grejorna, dom riktiga grejorna. Först kollade jag att dörren var stängd sedan sa jag:

- Okej vill ni inte prova vårt partydricka så skyll er själva. Men jag kan lova att det är det häftigaste ni har provat!

- Ohh yeah, starkmjölk med chocklads smak, tuff shit!

Dom förstod så klart att vi hade haft i Oboy för det var massor av chokladfläckar på paketet. Men det var ju inte bara chokladmjölk. Arman sa något, men ingen hörde över allt skrattet, så han sa det igen:

- Det är tjacko, värsta partydrogen, man blir jätteskoj av det!

- Tjacko, du menar väl Pucko, sa Stefan, han tyckte nog han var jätterolig, för han tittade emot de andra som för att dom skulle va sådär uppmuntrande mot honom. Fast Jocke verkade ganska nyfiken på vad det var för något och han hämtade faktiskt glas till oss alla och turligt för oss var dom ganska små. Han ställde ner glasen på bordet framför en tom plats i den ena soffan. Arman satte sig där och jag började hälla upp. Lika mycket i varje glas, sen delade jag ut dem. Konstigt nog var det ingen som frågade vad det egentligen var för någon, alla bara smakade. Det smakade ganska gott, mycket chokladsmak.

- Är det här er partygrogg? Det smakar ju Pucko. Kan ni inte hämta era pyjamasar och lite Bamsetidningar också, så kan vi ha ett riktigt barnkalas. Det var så klart Stefan som sa det och alla skrattade, vi också.

- Ta´re lugnt, sa jag, vänta bara.

Alla tömde sina glas och ville ha påfyllning. Vi snackade på och alla verkade glada och nöjda. Jocke körde en musiktävling där alla fick gissa vilken låt han klickade fram. Tjejerna var klart bäst, i synnerhet en som hette Lina. Dom andra två hette Janina och Terja. Det var Janina som hade sagt hej till mig först när vi kom. Vi höll på jättelänge med den där frågetävlingen. När jag gick till toaletten kollade jag på klockan och den var typ två på natten. Ingen verkade ett dugg trött och alla var glada. Nån ringde på dörren. Shit tänk om det var polisen. Vi stängde direkt av musiken. Stefan och den tjej han suttit och hållit i handen, Terja, smög in i ett annat rum. Jag, Janina, Arman och Lina satt kvar i soffan fast tysta och blyxtstilla. Jocke öppnade. Det var en granne, tror jag. Det lät inte alls som om han var polis, han var bara förbannad. Jocke kom tillbaka, satte sig så nära Lina som det bara var möjligt, tittade in i hennes ögon och hon tittade in i hans. Kände mig rätt överflödig, det hade faktiskt varit kul, men vad gjorde jag här nu. Kolla när dom hånglar eller vad då? Antagligen ville dom inte ens ha oss där längre. Reste mig och sa något om att jag måste hem och Arman följde efter mig. Janina reste sig också. Hon kramade om Jocke och Lina och sa att det hade varit kanonkul. Vi stod i hissen tillsammans och hon tittade på mig. Jag tittade tillbaka, nästan in i hennes ögon. Arman kollade på hissknapparna. Hon:

- Jag är inte alls trött, är ni?

- Nä, sa jag.

- Kan vi inte fortsätta kalaset?

Det pirrade till i mig, det verkade som om frågan på något sett var riktad särskilt emot mig.

Det verkade som om Arman fattade det, han sa:

- Fan jag måste hem, fortsatt ni.

Tack Arman, tänkte jag och funderade sedan vidare på hur jag borde svara. Hon fortsatte:

- Du då Peter, kan vi inte gå hem till dig? Hon log och såg läcker ut, jag kände att något blev hårt.

- Mmm, sa jag rätt nervöst och mesigt.

Men hon verkade nöjd med mitt svar eftersom hon tog mej under armen. Jag försökte vara jättetyst när vi kom till vår dörr. Fast jag var så darrig att nyckeln inte hittade till låset. Tog tag med bägge händerna i nyckeln och siktade, med ena ögat stängt. Hon skrattade lite, fast väldigt tyst. Shit, nycklarna ramlade ner på golvet, provade igen, fick upp dörren, det var tätt i hallen och mammas jacka var fortfarande borta. Skönt hon skulle nog inte komma hem inatt, för nu hade ju pendeln slutat gå och dessutom brukade hon väl aldrig komma hem så här sent. Som tur var ville hon gå på toaletten, så jag han städa bort det värsta i mitt rum. Sopade bara ner det i hörnet mellan skrivbordet och väggen. Hon blev klar och viskade lite försiktigt mitt namn, som om hon inte visste vart hon skulle gå. Jag kom ut till henne och sa att det var lugnt för mamma var borta. Hon kom fram till mig och la armarna om mig. Jag ville kyssa henne, antagligen syntes det för hon tryckte sina läppar emot mina. Ganska hårt och jag tryckte ganska hårt tillbaka. Kuken var jättehård nu och jag skakade. Hon släppte lite på trycket emot mina läppar och jag kände hennes tunga mellan mina läppar. Jag försökte sära på dom och slappna av dom lite. Det blev bättre, hon smakade cigaretttrök, det var läckert, spetsen på min tunga nuddade hennes.

Hon: - Du är söt!

- Men Arman då är inte han sötare, han är ju längre och starkare än mej?

- Fast Peter du har så fint hår, blont och blåa ögon!

- Ditt hår är svart och dina ögon är bruna, det tycker jag är mycket sötare!

- Nä blont är finare, så fräscht liksom!

- Men svart är läckrare, det blänker som finaste bilen som är nyvaxad.

Hon skrattade, sådär kärleksfullt som dom gör på TV ibland.

Vi sa inget mer på en stund, bara kysstes. Även om det var hur underbart som helst kändes det ändå lite konstigt att stå där i hallen, som om vi var vuxna och bodde i lägenheten på riktigt. Tänk om mamma kom hem i alla fall. Ville gärna lägga mig i min säng med henne, men hur skulle jag säga, eller vad skulle jag göra, kom inte på något utan fortsatte bara som

förut. Till slut släppte hon greppet om mig, tog istället tag i min hand och viskade frågande var min rum var.

Jag gick före in, släkte lampan och drog bort överkastet. Dörren till hallen var öppen så jag kunde se hennes bh, när hon tog av tröjan eller blusen eller vad det nu heter. Så la hon händerna bakom ryggen och började fixa med bh bandet. Skulle jag hjälpa henne, nä, kände mig alldeles för darrig för att våga försöka. Tog av mig min tröja istället, t-shirten följde med på köpet och där stod vi utan kläder på överkroppen. Hennes bröst var ganska små och spetsiga, i varje fall om man jämför med dom man ser i porrfilmer, men dom var fina. Hon tryckte sig emot mig och när hennes bröst trycktes in av min bröstkorg gick det för mig. Jag låtsades inte om det och jag tror inte att hon märkte nått. Vi kysstes mera och hon fixade med mitt bälte. Hon drog ner byxorna och kalsongerna samtidigt som hon själv satte sig på knä, så att hon var i höjd med min snopp, så kysste hon den, inte sög eller så bara kysste den. Jag försökte få av henne byxorna och hon hjälpte till.

Sen la hon sig på rygg i sängen och sa ”kom”. Jag log och gjorde det samtidigt som jag i min hjärna försökte blockera det som hände och istället låtsas att jag rullade mig i snön, för det hade jag hört att man skulle göra för att det inte skulle gå för en, och det behövdes.

Jag var rätt orolig för hur jag skulle göra, men antagligen förstod hon att jag inte var så bra på sånt, för hon liksom ledde in min snopp. Det var svårt att komma in, hon sa ”tryck”, jag sa ”mm” eller nått. Jag kom in lite grand men det spände runt snoppen så att det gjorde ont.

Den åkte ut och där på lakanet kom jag igen. Hon tog tag i snoppen och kände att den var kladdig. ”Hoppsan”, hon skrattade tyst, jag skrattade också fast förläget. Vi provade igen, nu gick det lite bättre. Jag var inne på riktig, jag hade blivit av med oskulden, jag var en riktigt man nu. Vi kunde till och med hålla på ett tag. Det gick för mig, hon ville att jag skulle fortsätta och inte mig emot. Jag tror inte att det gick för henne, men hon verkade väldigt glad ändå. Vi var svettiga och varma, jag låg på henne. Även om det var hur mysigt som helst var det kanske ändå lite väl varmt, vi måste ha luktat apa. Jag la mig på sidan och hon vred sig så att hon låg mittemot, vi kysstes och log, sa gulliga saker, kysstes mera och hon sa ”vatten”, jag sa ”kissa”. Vi gick upp bägge två helt nakna, som om vi var vuxna och det var vår lägenhet. Hon frågade efter köket och jag visade henne. Va fin hon var, tänkte jag, när jag såg henne i ljuset. Hyn var lite brun och även håret där nere var svart, midjan stack in och rumpan stack ut, precis som det skall vara. Hon såg lite generad ut när jag tittade på henne, sådär gulligt generad med huvudet vänt halvt nedåt.

Jag kissade och när jag kom tillbaka låg hon under mitt täcke. Jag la mig bredvid och hon tryckte sig intill. Det var varmt, väldigt varmt, men underbart samtidigt. Hon låg med

rumpan emot min snopp, min vänstra arm höll om henne och smekte samtidigt bröstet. Den ena vårtan var mjuk och den andra var hård. Min kuk blev hård igen och hon kände antagligen det, hon vände sig om:

- Du, har du mer "Tjacko"?

- Visst, men det är ingen bra idé att ta något nu för då kan vi nog inte sova på hela dan. Det kändes coolt, här var ett område där jag var mer erfaren än henne. Fast samtidigt ville jag så klart att hon inte skulle bli besviken, så jag sa:

- Fast du kan få med dig lite pulver hem om du vill så kan du ta senare, när du vill.

- Gärna, men vad var det för pulver egentligen, var det verkligen amfetamin?

- Jag tror det.

- Vadå, vet du inte, vad har du fått tag i det?

Borde jag inte säga sanningen nu tänkte jag. Skulle jag ljuga för min älskling? Visst Arman och jag hade lovat varandra att aldrig säga till någon, aldrig någonsin, att vi hittat pulvret i källaren, eftersom den som lagt det där antagligen inte var någon snäll typ, värsta gangsterbossen kanske. Istället sa jag precis samma sak som vi sa till dom förut, att vi köpt det på nätet när vi va inne på datorn i biblioteket. Jag sa det så fort jag kunde för att liksom bli av med frågan, fast hon frågade igen. För att slippa svara gick jag upp till skrivbordet och tog fram tändsticksasken, där jag förvarade lite så att jag inte behövde ta fram den stora påsen varje gång. Hon kom fram till mig.

- Här ta det här, jag gav henne hela asken, men ta inte allt på en gång, ta bara lite åt gången annars vet jag inte vad som händer.

Hon kysste mig med tungan, som tack och stoppade asken i sina byxor.

Så la vi oss igen och hon somnade tror jag. Själv låg jag och svettades, försökte byta ställning då och då och kanske halvsov lite.

Mamma kom hem, öppnade dörren till mitt rum, jag låtsades sova, hon tände inte utan stängde bara dörren. Hade hon sett något, kanske, men det var mörkt i mitt rum och hon kom från ljuset, så kanske ändå inte. Hoppas inte hon sett något, jag ville liksom inte att hon skulle se mig som en vuxen, bara tretton år och låg med en tjej, va pinsamt. Det lät som om hon gick på toaletten och därefter direkt till sitt rum. Janina viskade:

- Din mamma?

- Precis!

- Har hon varit hos någon kille?

- Antagligen.

- Det brukar min mamma också ibland. Hon har någon snubbe säger hon, fast han är aldrig hemma hos oss. Föresten måste jag nog gå nu, vi ses i skolan!

- Du, sa jag, kan vi inte göra det här igen?

Hon skrattade, pussade mig på munnen och sa:

- Så klart vi kan, gärna, vi ses i skolan!

Hon försökte klä på sig i mörkret, men det gick inte så bra för hon ramlade på golvet. Jag tände lampan och tittade på. Så kysste hon mig, jag reste mig och följde till dörren, låste och smög tillbaka, väldigt nöjd med mig själv, fast konstigt nog även lättad över att hon gick. Jag la mig igen, blundade och försökte sova, men det gick bara inte. En massa tankar for runt i huvudet. Hur skulle jag berätta för Arman, tänk när andra frågar om jag minsann har knullat och jag kan svara ”ja” utan att ljuga. Fast ju mer jag inte kunde sova desto mer kom tankarna in på vad som skulle hända nu. Det finns inte en chans att Stefan, Jocke och tjejerna skulle hålla tyst om nattens upplevelser. I morgon lär hela plugget veta att vi är värsta knarkklangarna. Det kanske blir kö utanför vår dörr och så kommer polisen och så är det helt kört för oss. Jag måste göra något, pallar inte med alla dessa jobbiga tankar, men vad? Så jag gick upp, åt några mackor, ingen Oboy, ringde på hos Arman. Han ligger och sover, sa hans mamma.

- Vad gjorde ni igår, egentligen, när Arman kom hem hade det redan börjat ljusna, han pratade konstigt, kläderna var smutsiga och fast det var så sent ville han ändå absolut spela på sin dator?

- Öh, vi spelade spel hela natten och chattade, fast vi var ut och lekte också och då ramlade väl Arman antar jag, fast jag såg inte det. Vi hade roligt! Får jag väcka honom?

- Nej han måste vara väldigt trött, är inte du också trött? Ni ska ju upp till skolan imorgon. Jag insåg att det kanske inte var någon bra idé att väcka Arman. Istället gick jag ut och satte mig i en gunga, det var kallt och gungan var blöt. Det kom ännu mer jobbiga tankar, men en sak kom jag på och bestämde mig för: jag måste gömma knarket någon stans som inte hänger ihop med mig. I källaren? Nä, i varje fall inte på rören. Tänk om den som gömde knarket är där och letar och ser oss fixa med det? Inte så bra. Ute? Tänk om någon ser när vi går och hämtar? Till slut kom jag fram till att källaren nog var bäst ändå, fast kanske inte vår källare utan den i porten bredvid. Jag gick runt och kollade. Egentligen var det samma källare i hela huset, med en lång korridor från den ena sidan till den andra. Men för att komma till de delar som hörde till dom andra portarna var man tvungen att öppna tunga järndörrar. I korridoren fanns dörrar till tvättstugan, cykelrummet och förråden. Min nyckel funkade till rummet med våra förråd, tvättstugan och cykelrummet. Det fick bli

cykelrummet, därinne skulle man ju höra om någon kom in i korridoren och det gick rör invid taket. Jag hämtade påsen bakom mina böcker, fyllde en liten plåtlåda som jag fått av mormor, hämtade lite blött toapapper och mina handskar, gjorde ren påsen utanpå med handskarna på, satte på mig jackan och stoppade påsen i armhålan. Gömstället kändes ganska bra, man fick kolla ordentligt för att se att det låg något där och vem skulle göra det? Om vi blev påkomna när vi tog påsen kunde vi låtsas som om vi bara undrat vad det var för något som låg där. Kände mig lite lugnare sen och prövade att sova och det funkade tydligen för någon väckte mig senare och då var det inte helt ljust ute längre. Det var Arman och mamma. Hon undrade om jag var sjuk. Arman och jag skrattade och jag sa att jag bara var trött för vi var uppe så sent och spelade spel. Mamma undrade vad vi hade lagat till middag och om vi kanske ville ha middag nu. Visst sa jag, men Arman sa att hans mamma bett honom fråga om jag kanske ville äta middag hos dom. Det ville jag så klart för hon lagar jättegod mat, mycket godare än mammas. Innan vi gick upp till dom pratade vi viskande om vad vi skulle säga om dom frågade om gårdagen, fast Arman hade redan dragit en historia för sina föräldrar och den stämde som tur var ganska bra med vad jag sa. Skönt, och när jag berättade vad som hänt blev Arman så klart imponerad och avundsjuk. Han var också orolig för vad som skulle hända i plugget och det var smart av mig att gömma knarket tyckte han. Middan var toppen och efteråt kollade vi på TV i hans rum.

I plugget var det faktiskt ungefär som vanligt. Mentorstid för bägge sjuorna med alla tre mentorerna Matilda, Alice och Göran, det handlade om mobbning. Lärarna verkade låtsas som om dom trodde att i vår skola där minsann tar vi tag i sådant direkt och här är det ingen som blir ens utfryst och bråk det finns inte. Och bråka var det ju ingen som vågade då med både Matilda och Alice i rummet. Fast sedan när det bara var vår klass tillsammans med Göran, kunde så klart inte Alexandra sitta still längre, istället stod hon framme vid katedern och dansade till musik från sin telefon. Eftersom hon hade högtalarna i öronen var det bara hon som hörde musiken, så det såg ganska knäppt ut. Jarri blev irriterad och kastade hela suddgummit rakt i ansiktet på henne. Hon tog sopborsten och sprang emot honom, han hoppade bort från sin bänk och sprang iväg, hon kom efter med sopborsten. Hugo försökte fälla henne med benen och då kastade Eivy en penna på honom. Matilda kom in och skrek att vi skulle lugna oss, fast det funkade inget vidare. Mentorstiden tog i varje fall slut och det blev rast. Arman och jag satte oss på en bänk. Han sa att han var trött, helt slut, jag med. Längre bort hängde några nior. Dom tittade på oss, fast inte på något konstigt sätt som om dom visste något. De bara kollade lika slött som vanligt. Jag blundade och tänkte på Janina. Det var skönt att tänka på henne, jag blev liksom varm av det. En kille i vår klass satte sig

bredvid oss och frågade om helgen. Det hände inget speciellt så jag, förutom att vi lagade middag tillsammans på lördagskvällen. Han frågade inget mer utan berättade om någon film han sett på bio med sin pappa. Jag orkade inte lyssna, ville tänka på Janina. Då så han nått om knark och jag blev alldeles stel och antagligen röd i ansiktet, tills jag fattade att det på något sätt var vad filmen handlade om. Det var faktiskt det enda pratet om knark på hela dagen, ända fram till att Arman och jag gick hem. Då pratade vi så klart en hel del om det och vad vi borde göra. Han tyckte att vi skulle skita i det helt, bara låta påsen ligga kvar där. Om någon, typ, Janina, Stefan eller vem som helst skulle fråga om vi hade mer skulle vi bara säga att "nä det är slut och den vi köpte av verkar inte finnas kvar på nätet". Jag berättade inte för honom att jag fyllt hela min plåtask. Inte för att jag ville ha, tänkte jag, men Janina kanske ville ha lite mer. Vi kom fram till att vi kanske borde försöka komma in på det där mörka nätet där dom säljer knark, bara för att ha något att visa om någon skulle ställa mer frågor. Sen gjorde vi det, vi googlade på allt möjligt som knarkförsäljning och sånt utan att hitta något vettigt. När Arman gått hem provade jag mer och hittade faktiskt en väg, fast det var inte i Sverige verkade det som. Nästa dag såg jag Janina på lunchrasten hon såg mig också, fast det verkade som om hon inte ville låtsas om mig. Hon stod en bit bort med några kompisar och när hon tittade åt mitt håll vinkade jag. En tjej bredvid henne såg mig, tittade på henne och sa något som antagligen typ "Vadå känner du honom?" Jag blev arg "känner" vi var ju för fan ett par, vi hade ju älskat. Inne i mitt huvud fanns hon hela tiden, hennes ansikte, hennes fingrar mot min hud, rumpan, bröstet, allt. Men samtidigt ville jag ju inte att det som hände skulle bli något alla snackade om, så jag låtsades som om ingenting. Och det kom en tanke om att de kanske tyckte det var så pinsamt att ha haft Oboy-kalas med några sjuor att de inte ville prata om det. Jag sa det till Arman och han trodde att det kanske kunde vara så. Ännu värre är det väl för Janina så han, hon har ju till och med haft sex med en kille i sjuan, för att få knark. "Värsta knarkhoran". Efter att han sa det knöt sig min hand i fickan och den ville slå honom. Fast den nöjde sig med ett mjukt slag i magen. Han sa "förlåt" och jag sa "avundsjuk!"

När vi gick hem kom Jocke ikapp oss. Han sa "hej" och skrattade. Vi skrattade tillbaka, lite nervöst, i varje fall för min del.

- Var är moppen?

- Källaren, vi ska fixa ett nytt lås, tror jag har ett gammalt cykellås. Eller har du nått bättre Arman?

- Skit i låset, sa Jocke, om ni kan fixa mer av det där ni hade med i lördags kan ni få moppen, den fungerar ändå inte, det är något med kolven som är trasigt, inte värt att laga.

- Jaha, vad ska vi med den till då?
- Inte fan vet jag, men det var ni som snodde den, nu får ni betala oss!
- Men vi har inget mer och han vi köpte av finns inte kvar på nätet.
- Fixa någon annan då.
- Fast det är ju olagligt, det är ju värsta straffen för sånt. Vi ville bara testa lite på kul.
- Okej. Antingen lagar ni hjulet och fixar fram låset, eller så ger ni oss lika mycket pulver som du hade i Oboyen i lördags, eller då så...

Han lät oss inte svara istället gick han åt ett annat håll. Antagligen inte för att han skulle dit, utan bara för att vi inte skulle kunna säga något emot.

Arman började fundera över hur vi skulle kunna få råd till mopedverkstad och nytt lås, det såg mörkt ut.

- Panta burkar, tyckte han, vi kan säga att vi sparar till en klassresa.
- Asjobbigt, bara för att vi hade sån himla tur med min granne betyder det ju inte att alla kommer att typ kasta burkar över oss.

Just då kändes det inte som läge att berätta att jag sparat undan en ask, istället sa vi att vi skulle ses på kvällen. Så, på sängen, funderade på Janina med handen i byxorna. Någon ringde på dörren. Jag skyndade mig att öppna trots att det putade lite konstigt i brallorna. Det var Jocke och Stefan, dom såg bistra ut.

- Pengar, pulver eller stryk? Det var Stefan som sa det, han pratade ganska högt, stor risk att det hördes in till grannarna.

Jag svarade, typ viskande:

- Okej, kommer förbi dej sen. Jag tittade på Jocke och undvek Stefan.

Inget att snacka om nu tänkte jag, måste ge dom lite pulver och så nyckeln till hänglåset förstås. En stund senare är det jag som står utanför hans dörr, fast jag viskar i hans öra.

Förklarar att det fanns lite kvar som han kunde få. Jag sträckte fram handen som för att hälsa, fast handen var knuten runt en plastpåse. När påsen låg i hans hand tittade han på den som om det vore ett äpple eller vad som helst. Jag vågade inte säga något om det. Istället tog jag fram nyckeln och la bredvid. Han undrade vad det var och när han förstod sa han igen att vi kunde behålla moppen.

- Är vi kvitt nu? Jag försökte titta honom i ögonen.
- Visst. Han log. Kom gärna på party igen med mer Oboy, det var skitkul!

Jag skrattade lite, på riktigt faktiskt, det var verkligen kul på något sätt och spännande.

- Lova mig att inte säga något om vad ni fått det ifrån!
- Att jag skulle berätta att jag partajat med fjortiskillar, sällan att jag skulle berätta det.

Fast på något sätt kom det ut ändå, i alla fall till en del. För på onsdan, på lunchrasten, kom Timo i 9A fram till mig och ville snacka:

- Jag vill snacka om en grej med dig, kan vi ses bakom matsalen, vid kullen du vet.
- Okej, sa jag och gick dit.
- Du jag hörde att du kunna fixa tjack. Jag vill ha två gram.
- Vadå, jag har inget tjack. Förresten har jag ingen våg heller.
- Inga problem jag kan sno en åt dig från NO:n, men då får du lova att fixa det jag vill ha.
- Tyvärr, jag kan inte.
- Men kom igen nu, vad vill du ha, säg ett pris.

Utan att jag egentligen ville det försökte jag komma på vad jag hade sett på nätet om priserna för amfetamin, men Timo tjtade så jag inte kunde tänka.

- Hundra, sa jag lite försiktigt.
- Okej, hundra kronor grammet, det är taget. Du får vågen imorgon vid lunch, för vi har NO i labbsalen på förmiddagen, är det ok?
- Öhh visst, sa jag, mest för att det kändes så jobbigt att säga nej.

På hemvägen berättade jag för Arman och han tyckte det var ok, vad fan skulle vi göra, och hundra spänn var satt inte helt fel.

Dan efter hade vår lunchrast slutat innan niornas började, men när vi slutade för dagen stod Timo utanför och väntade på mig. Han sa bara ”vi ses på samma ställe som igår”. Nu hängde även Arman med och Timo verkade veta att vi var ett team för han snackade till oss bägge.

- Här, han öppnade jackan så att vi kunde se att det stack ut en dynamometer ur innerfickan. Ta den så att det inte syns in till lärarna, dom sitter säkert i lärarrummet.

Visserligen skymde han sikten emot skolan, men ändå försökte jag ta den så att den inte syntes i min hand. Hemma kollade vi på den ordentligt, den mätte upp till 0,1 Newton, 10 gram alltså, perfekt!

Han fortsatte:

- Kan ni fixa det till imorgon, skulle vilja ha det i helgen?
- Visst ska försöka, sa jag och såg allvarlig ut.

Arman stod som typ en bodyguard bredvid mig och det passade ju bra för han är ganska stor även jämför med många i 9:an.

På fredan träffades vi vid kullen efter sista lektionen. Jag var lite nervös även om Arman var med, tänk om någon skulle se oss, men ju fortare affären gick desto bättre. Jag gjorde på samma sätt som när jag gav en påse till Jocke. Han tog emot den i sin hand och utan att kolla vad han fick i handen stoppade han den i fickan på sin jacka. Det han sa var:

- Fan du måste ju ha knarkpåsar, såna där som har ett plastblixtlås, det har alla, det har jag sett på TV.

Han lämnade över stålarna på ungefär samma sätt och vi gick hemåt.

- Vad ska vi göra med pengarna? Sa jag.

- Vet inte, ha kul för, kanske, kan vi inte köpa lite chips och läsk till ikväll?

Bra idé tyckte jag, så vi gick till affären. På hemvägen berättade Arman om en idé:

- Jag tror att det vore coolt att röka det där knarket. Jag har sett på TV, du vet, Breaking Bad, där röker dom knarket. Och du har väl lite kvar hemma väl?

- Fast på TV är det är ju metaamfetamin, det kanske inte är samma sak.

- Men vi kan väl prova.

- Okej, hur gör man då?

- På TV har dom vattenpipor, min pappa har en sån också, den är jättefin med långa slangar, inte alls som på TV.

- Perfekt, låna den då så provar vi.

- Är du inte klok, tänk om pappa märker att det luktar knark om den, eller om han skulle bli hög för att det är lite kvar, eller om han behöver den. Aldrig det vågar jag inte. Men jag kanske kan ta lite tobak, lite äppeltobak som vi kan blanda ut med.

- Ja äppeltobaken luktar supergott, men hur gör vi med pipan då?

Vi bestämde oss för att försöka bygga en pipa hos mig, innan mamma kom hem. Det var inte så himla lätt. Röken måste gå igenom vattnet innan den nådde munnen, det hajade vi, men hur då? Jag gjorde hål i en Colaburk och hällde i vatten, men det rann antingen bara ut hela tiden eller då så var det liksom ingen nytta med vattnet. Arman kom på en smart grej som gick ut på att vi tog en glasburk med lock, gjorde hål i locket, satte i ett sugrör, tätade runt sugröret med kludd och fyllde vatten i burken till ovan sugröret. Då andades man verkligen genom vattnet, men hur skulle vi elda? Vi funderade ett bra tag innan Arman gjorde en grop i locket. Det gick bra tills det blev hål i det. Först blev jag lite sur och Arman sa förlåt, men sen tog han tillbaka det för han sa det måste vara hål annars kommer inte röken ner i vattnet. Det vart ganska okej till slut, vi visar den för teknikläraren tyckte jag. Arman skrattade och ungefär då kom mamma. Hon ropade hallå och Arman stoppade grejen under tröjan. Jag plockade bort så fort jag kunde, fast det hjälpte inte får hon kom in i köket och såg att vi höll på med något. Jag sa:

- Hej mamma, vi har gjort pappersplan!

- Jaha, vad är dom då, och varför har ni haft sönder pantburkarna?

- Vi skulle testa om vi kunde skjuta iväg planen genom att blåsa luft i burken.

- Vad i, ni har ju gjort märken i bordet!

Shit, det hade blivit som en rund ring av märken från botten på glasburken. Hon vart sur och vi gick in till mig.

Sen efter middan kom Arman ner till mig, vi kollade lite på TV för att se hur det såg ut när dom rökte. Käkade chips och hade det rätt mysigt. Arman hade med sig lite äppeltobak. Den luktade jättegott, men smakade värre. Vi kollade en film och sniffade lite på pulvret. Vid tiotiden tog vi trappan till längst upp, klättrade upp på stegen, för Arman tyckte det vore cool att röka på taket och inte fan kunde vi göra det hemma, öppnade luckan som var någon slags rökgrej, och klättrade ut. Arman stängde luckan och vi letade efter ett ställe att sitta på. Det blåste och kändes lite läskigt, i synnerhet när vi stod vid kanten, för det vara inga räcken eller nått. Ett steg till bara och vi vore mos. Det kittlade så mycket i benen när jag stod där att jag var tvungen att krypa in mot mitten. Arman var inte alls rädd, han tyckte vi skulle sitta på kanten och röka på. Jag bara vägrade, möjligen att vi satt längst in mot plåthuset i mitten eller ännu hellre på en parkbänk eller nått. Arman tog pipan för han visste ju hur hans pappa brukade göra. Hällde i lite tobak och pulver ovanpå det. Rörde om med tändaren. Satte sugröret i munnen och eldade med tändaren på tobaken. Det glödde lite och vart lite rök i burken. Han hostade, sa "Fett nice" och räckte över till mig. Jag gjorde samma sak och det kändes faktiskt ganska annorlunda. Man blev liksom mer yr och annorlunda i huvudet, mer drogad liksom. Jag drog i mig lite till med ett rejält sug, fick en massa vatten i munnen och lite i luftstrupen. Jätteläskigt, hostade så att jag tappade ut det som låg i den lilla gropan på locket.

- Idiot, ska du slänga bort vårt fina knark!

- Visst vettu, vi är ju knarkkungar!

Arman gjorde en ny omgång som vi delade på. Sen satt vi bara där och kollade ut över Tumbadalen. Va fint det var, men träden, vägarna och sjön där borta. Han berättade om hur hans pappa flytt till Sverige och om hans farbror. Jag hade hört det förut, men på något sätt var historierna mycket bättre nu. Vi skrattade och försökte hitta några stjärnor, fast det inte var riktigt mörkt. Arman lät så cool när han pratade, som i en amerikansk TV-serie. Han fixade ett stopp till och jag rökte fast att det gjorde ont i halsen. Fick värsta nojan, som att kroppen ville hoppa ner, fast jag inte ville det. Jag fick hålla jättehårt i en rör för att liksom inte hoppa upp, så jag sa till ordentligt nu.

- Arman, jag måste fan ner från taket, det är skitläskigt, känns som om kroppen liksom dras emot kanten.

- Shit värsta nojan brorsan, coola ner dej.

Själv lät han väldigt cool, fan, fattade han inte att det här var allvarligt. Jag började gå själv emot luckan, gick liksom framåtböjd för att slippa se utsikten utan bara precis där jag gick, kollade dock upp lite efter varje steg för att vara säker på att jag inte gick emot kanten, det pirrade varje gång. Till slut var jag framme vid luckan och tog tag i handtaget. Luckan satt fast, helvete vi var fast här. Jag la mig på taket med handen i handtaget, ropade på Arman. Han kom gående emot mig, lugnt och stillsamt, med ett stort smil. Sen när han också provat luckan och insett att den faktiskt var låst var han inte heller så kaxig längre, nästan lite skönt faktiskt, men mest av allt var jag rädd. Arman försökte ändå vara cool:

- Kom igen vi ringer någon som kan komma hit och öppna, det är lugnt.
- Vadå har du din telefon med dig, i så fall är det ju lugnt.
- Nä, men har inte du det?
- Helvete, tog inte med den för att inte mamma skulle kunna ringa och säga att jag måste gå hem och lägga mig.
- Samma här, skit.
- Vad gör vi då, vi kommer ju frysa ihjäl här, tänk om det börjar regna.
- Och vad väntar vi på, hit kommer det väl aldrig någon, vi får klättra ner.

Klättra ner, aldrig, tänkte jag, jag pallade inte ans att stå vid kanten och titta ner. Men Arman var på, han ville verkligen klättra. Fast du måste ha något rep tyckte jag, så gick vi, eller mest han, runt på taket och letade efter rep. Inte för att vi trodde det skulle ligga något rep där och det gjorde det inte heller. Men vi hittade antennkabel som gick till en parabolantenn. Vi fick loss sladden från antennen och drog ut den ur ett rör som låg över taket. Det vart ganska låg bit som borde räcka ner till balkongerna under. I andra änden satt sladden fast i taket, vi provade att drag allt vi kunde bäge två och den satt fortfarande fast. Då är den väl säker tänkte vi. Arman la sig och tittade ut över kanten medan jag stod så nära mitten av taket som det bara gick, ändå pirrade det i hela kroppen när jag såg honom. Han kollade ett tag och kom sedan till mig och sa att han hittat ett ställe som borde funka. Han ville att jag skulle binda antennsladden runt honom som en livlina liksom. Det kändes sådär, tänk om knuten inte skulle hålla, men vad gör man? Kom bara inte på en enda bra knut.

Råbandsknopen hur var den? Prövade, det såg inget snyggt ut. Prövade igen fast tvärtom, bättre. Prövade att dra i sladden, knopen åkte ihop och sen var det stopp och Arman skrek ”lägg av, det gör ont”. Det borde väl räcka. Gjorde för säkerhets skull ett par knutar till. Arman började krypa ut över kanten med benen före. Jag höll i hans arm. Han såg ganska cool ut, inte skraj utan koncentrerad. Någon ropar:

- Vad i helvete håller ni på med?

Det lät som att det kom från våningen under. Arman ropade tillbaka att vi var utelåsta på taket. Personen under ropade något igen och Arman svarade. De höll på sådär ett tag, sedan kröp Arman tillbaka. Killen skulle komma och öppna. Jag knöt av honom sladden och la den så att det skulle kunna se ut som om den bara gått sönder av sig själv. Arman gömde pipan och det vi hade kvar av tobak och sånt. En lucka öppnades, fast det var inte den vi kom upp igenom. Killen ropade. Sen när vi stod där i trappen frågade han varför vi inte hade ropat istället? Klättra ner är ju skitfarligt, vi som inte ens hade några rep. Vi sa så klart inget om antennsladden utan bara att vi inte tänkt på att man kunde ropa.

Det kändes inte som läge för mer action den kvällen, jag gick hem till mig och Arman till sig. Resten av helgen var jag som förkyld. Typiskt att man alltid är det när det är helg. Låg i sängen läste lite och kollade på Youtube.

På måndan kom Timo fram till mig och sa att det var himla bra grejor vi hade, han ville köpa mer. Jag stönade och sa att vi inte ville hålla på och vara langare. Han sa:

- Hundrafemtiokronor, kom igen, du får hundrafemtiokronor grammet, jag och polarna tänkte ha lite party, så vi skulle vilja ha fyra gram. Kom igen sexhundra spann!

Jag kollade på Arman, vad tyckte han? Han nickade, okej sa jag sexhundra, på fredag på samma sätt som förr gången?

- Okej, men kan ni inte fixa riktiga knarkpåsar, den där fryspåsen var ju helt värdelös, det gick liksom inte att få ut allt.

- Jag vet inte var man får tag i såna, vet du?

- Jag kan kolla lite, men då vill jag ha lite extra pulver, okej?

Dan efter kom han med påsar, dom var perfekta. Och det passade skitbra för både Jocke och en annan kille i 9:an ville också ha. De tyckte att hundrafemtio kronor grammet var schyst. Det kanske inte var något större problem egentligen, men vi behövde hämta mer ur paketet i källaren. Kanske lite överdrivet, men Arman var nojig över att någon skulle komma in i cykelrummet när vi höll på att ösa upp pulver, så efter en hel del planerande kom vi fram till att vi dels skulle förklä oss genom att ha träningsoveraller och mössor, dels skulle han låtsas pumpa däck på min gamla cykel och jag skulle ha paketet i min ryggsäck när jag hällde över i plåtlådan. Det började bra. Arman pumpade och jag hällde över från paketet i lådan. Någon öppnade dörren och jag hoppade till så mycket att jag hällde rakt ner i ryggsäcken. Det var nån som skulle hämta sin cykel. Snubben ville dessutom absolut stå och snacka med oss om hur härligt det var att börja cykla igen och vädret som var så fint. Det började kännas dumt att stå där med händerna i ryggsäcken. Viss jag letade efter något, men hur svårt kunde det vara. Någon gång borde jag ju dra upp händerna med något i handen. Jag släppte paketet

och grep tag i några papper från skolan. Lyfte upp dom och höll fram emot Arman. Han höll på att säga något till killen, men jag avbröt:

- Här, dom här papperen var det som vi skulle ha prov på.

Arman nickade och tog dom, som om han varit borta ifrån skolan eller nått. Han tittade på mig och sa något om skolan. Jag sa något tillbaka, vi stirrade på varandra så att killen skulle fatta att vi inte var intresserade av honom. Till slut funkade det, han gick med en cykel. På fredan hade vi fått ihop ettusen femhundra kronor, inte illa, som min veckopeng i tre månader.

Då, på lunchrasten kom Janina fram till mig. Jag blev som alldeles varm, hon kom ihåg mig, hon kanske var lite intresserad ändå. Hon sa inget log bara och sträckte fram handen som för att hälsa, men jag såg att hon hade en lapp mellan fingrarna. Jag tog den och hon tryckte min hand. Där på lappen stod det "ring mig på lördag morgon" och ett telefonnummer. Fredag kväll, svårt att sova, fast jag inte tagit någonting. Hade haft "fredagsmys" med mamma, film, läsk, chips och godis. Vaknade ändå tidigt på lördan, när kan jag ringa henne, inte ännu i varje fall klockan var ju bara halv nio. Började slå numret flera gånger, tog ett bad, tänkte på henne. Mamma kom in i badrummet precis när jag tänkte som bäst, tur att det var massor av badskum i vattnet. Så vid tiotiden knappade jag in hela numret och tryckte på ringknappen. Hon sa att hon tänkt på mig och det sa jag så klart också. Hon ville göra något. Jag sa att jag och Arman hade tänkt gå på Grönan, ville hon följa med? Det ville hon nog för hon sa "gärna, fast jag har nästan inga pengar." "Det är lugnt" sa jag "vi har gott om pengar". Hon skrattade och jag med. Jag ringde till Arman och berättade, Grönan lät jättekul tyckte han, fast det var inget vi snackat om innan, jag bara kom på det ungefär samtidigt som jag sa det till Janina. Så strax innan tolv ringde Arman på hos mig, jag tog min jacka och vi gick ner mot den nedlagda korvgrillen där vi skulle mötas. I fickan hade jag en påse med pulver. Ganska mycket pulver faktiskt, minst några gram. Först stod vi där ensamma utanför grillen, Arman och jag. Så efter en stund kom hon. Hon såg glad ut och kramade om både mig och Arman, fast till mig sa hon "puss" när vi stod där med armarna om varandra. Häftigt, tänk om någon såg det. En kille i sjuan som pussar en tjej i nian, en tjej som dessutom är söt. Hon frågade om vi hade med något. Visst sa jag "ska vi ta lite?"

Det ville både Arman och hon så vi gick upp i skogen bakom CP-hemmet. Nu hade vi ju ingen chokladmjölk eller nått så vi tog lite i handen och sög in i näsborrarna. Det kittlade lite, fast ingen av oss började nysa, hosta, hoppa på ett ben eller något annat konstigt. Jag kände att det spände lite i kinderna, det var jag ju van vid nu, men visst tog det. Vi gick ner för backen mot centrum. Janina i mitten, vi höll i hand. Som om hon inte brydde sig ifall vi

blev sedda. Ungefär halvvägs tog hon Armans hand också, vet inte om jag blev mer glad än ledsen över det, men Arman gillade det i alla fall. Ingen av oss hade pendelkort, men vad gjorde det när vi var som svävande av lycka och den norra uppgången, som vanligt, var obemannad. Dom hade ju till och spikat för biljettlyckan. Det enda krångliga var att Janina inte vågade hoppa över den där karusellgrejen. Jag och hon stod på ena sidan och Arman på andra medans vi försökte hjälpa henne att klättra över. Hon fastnade med ena benen mitt emellan pinnarna och vi skrattade jättemycket. På tåget sa Janina att det var så pinsamt att vi snackade så barnsligt. Jag tyckte att vi inte alls gjorde det, men hon och Arman snackar som värsta blattarna, tyckte jag. Arman sa att de gjorde dom inte alls det, men jag snackade som min morsa, alltså halvskånska. Vi kom fram till att inne i stan måste vi låta som Stockholmare. ”Hur låter man då?” Sa Janina och vi hade jättekul när vi försökte snacka sådär fint som på TV-nyheterna. Bara det att snacket blev ganska konstigt när pratade som nyhetsuppläsare. En tant som hade råkat sätta sig bredvid Janina och alltså mittemot Arman, tröttnade och gick bort en bra bit. Arman låtsades läsa upp en nyhet om knarkande ungdomar på väg för att invadera Stockholm och det var nästan för bra, tänk om någon fattade att vi var påtända. Jag försökte överösta honom med en nyhet om fotboll och Janina nästan skrek ut en nyhet om vårblommor. Fast jag hade i alla fall rätt bra koll, för jag såg att längst bort i tåget kom det några killar och pratade med alla.

- Shit, kontrollanter, sa jag, dom går runt och kollar biljetterna. Det kändes som om min röst var cool och nästan viskande, men några killar ett par säten längre bort tittade konstigt på mig.

Arman, blev också nervös, men Janina verkade inte riktigt fatta. Kontrollanterna kom närmare och närmare. Den höll något i händerna. De kom fram till oss, la något på sätet. Ett papper, det stod något om sjuka barn på det. Jag fattade inte ett skit. Vadå, varför går kontrollanterna runt med papper om sjuka barn? Jag frågade Arman, han trodde att det kanske var någon slags kampanj. Janina bra skrattade och resten av vagnen verkade också skratta, åt oss, vad i helvete!

Jag pallade inte med det, ”vi bara måste gå av”, tyckte jag, föresten kanske dom skulle komma tillbaka igen och fråga efter biljetterna. Tåget stannade och jag sprang emot utgången. Arman hängde på, men Janina var inte lika snabb. Vi var tvungna att stå och hålla emot dörrarna och skrika på henne för att hon skulle fatta.

Det visade sig att vi klivit av på Södra Station, inne i stan alltså, fast var låg Gröna Lund? Janina verkade inte bry sig, hon var så upptagen med att skratta åt att jag och Arman, som hon sa, fått kontrollantnoja för att det kom några tiggare. Då hajade vi och garvade som fan.

Vi gick ut på gata, solen sken och det var varmt. Alla hade på sig tunna kläder och man såg benen på alla flickor, livet var underbart. Vi bara gick och kände oss vuxna. Det spelade ingen roll om vi närmade oss Grönan eller inte, bara att vara i stan. Ingen som kände igen oss, tyckte vi var små, barnsliga eller buade när Janina kysste mig. Jag var hungrig, dom andra också, vi kom till Burger King, bara en sådan grej. Det hade vi inte i Tumba. Jag vet inte ens att jag hade ätit där tidigare, men deras hamburgare är hundra gånger godare än Donkens, enligt Eivy i alla fall. Hon kanske överdrev lite, men godare var det helt klart. Jag beställde först, jag sa "hamburgare", hon i kassan sa "Whopper", jag sa "ja", hon sa "meal", jag sa "ja", Arman sa "jag också, men kyckling" för han hade viss läst på menyn. Jag kollade på Janina som om jag vore en vuxen kille som hade råd att bjuda, hon sa "Whoppermeny", kassörskan sa "vad vill ni dricka" och några andra frågor som jag inte kommer ihåg.

Tydligt sa jag även ja till att vi skulle ta med, för hon la allt i en påse.

Jag sa inget, tog påsen, betalade och vi kom ut till ett jättemysigt torg med massor av folk. Det fanns några stora breda trappor där, perfekt, och nedanför en massa duvor som tiggde. Dom slogs till och med om pommes fritsen vi kastade till dom. Mätta gick vi vidare. Arman sa att han visste hur vi skulle gå. Mig spelade det ingen roll, men Janina ville vi skulle fråga vart Grönan låg. Det blev som en kompromiss då Arman gick före, jag gick emellan och Janina stannade kvar och frågade runt. Det var ganska tur för Arman gick åt helt fel håll. Vid Slussen sa någon att vi skulle ta en båt. Båt det kändes jättekonstigt, Gröna Lund ligger ju i stan, fast i en park liksom. Fast killen var helt säker, så vi provade. När vi var på båten kändes det som om det kvittade om vi kom till Grönan eller inte för det var så himla häftigt, sol, glittrande vågor och lite stänk i ansiktet. Vi åkte fram och tillbaka ett par gånger för att liksom passa på när vi ändå betalat. Arman försökte nå vattnet med handen och jag var tvungen att hålla i honom så att han inte ramla i, fast då kom någon och sa till att vi var tvungna att gå av båten. Som tur var var nästa stopp Gröna Lund.

- Nu jävlar måste vi skärpa oss så vi kommer in, sa Arman.

- Vadå, jag är skarp är inte du det Janina?

- Vet inte om jag tycker du är sådär superskärpt, du syns lite suddigt. Tyckte hon.

- Men gör rent solglasögonen då, dom är väl alldeles fettiga när du haft dom som hårbånd!

Jag tyckte själv att det var ganska roligt sagt och jag skrattade lite. Men Janina blev sur. Min första tjej och första gången hon blev sur på mig, är inte det vuxenpoäng?

Vi fortsatte att skoja med varandra, samtidigt som vi försökte anstränga oss att gå normalt.

Hur går man normalt egentligen? Jag kom på att jag nog aldrig tänkt på det, det hade inte dom andra heller. Istället för att bara gå gick vi jättekonstigt, först på riktigt, sedan blev det

som ett skoj. Vi kom nära ingången, snart skulle vakterna se oss. Som tur var var det ganska lång kö, så vi slapp försöka gå. Istället fick vi kämpa med att stå normalt, men det kändes inte lika svårt. Vi stod alla tre med benen i kors, precis som tjejer. Arman kom först till kassan och han betalade för alla tre, trodde jag. Men det hade han inte gjort och Janina hade inte så det räckte ens till henne. Det blev för mig att slanta igen, vilket gjorde mig lite sur på Arman. Han sa förlåt sen, fast han gruffade om varför han skulle bjuda Janina när det borde vara mitt problem och vad han åt på Burger King kostade inte var mer än vad en biljett till Grönan kostar.

- Vad gör vi nu? Sa jag sen när Arman kommit med typ en ursäkt.

- Bergochdalbana, sa Arman.

- Kärlekstunneln, sa Janina.

Båda lät ok för mig. Bergochdalbana är ju klart roligare än kärlekstunnel, men samtidigt vore det ju speciellt att åka den med en tjej. För att liksom inte göra någon sur sa jag:

- Vad sägs om att börja med radiobilarna.

- Toppen, tyckte dom.

Det var skitkul. Vi hade varsin bil och krockade som fan med varandra. Fast både Janina och Arman var bara helt inne på att krocka med mig hela tiden, så till slut blev det lite jobbigt, jag kom inte ens runt ett helt varv.

Janina tyckte att det var okej att vi åkte bergochdalbana sen. Häftigt, jag var inte ens rädd, det hade jag alltid varit för bergochdalbanor sedan jag var liten. Det kändes liksom att jag nu faktiskt litade på att den skulle hålla. Fast som vi skrek och vilket härligt pirr i magen.

Dessutom kramade Janina om min hand jättehård som om jag liksom var en vuxen som gjorde att hon kände sig säker. Vi tog alla dom andra bergochdalbanorna också, till och med nyckelpigan. Vi var alldeles galna, sprang mellan dom som om Grönan höll på att stänga och trängde oss så mycket vi kunde i köerna. Det gick ganska bra för dom flesta verkade inte bry sig. Visst någon stampade mig på foten och Arman fick en armbåge som jag tror var avsiktlig, fast vi hann alla banorna på mindre än en timme. Det kostade en del så på den sista smet vi in bakvägen där man skulle gå ut när åket var klart. Det funkade nästan. Jag och Janina satte oss i en vagn och Arman skulle sätta sig i en annan. Men då var det tre andra som inte fick plats och dom gick och sa det till killen som skulle gå runt och låsa fast oss. Han ropade något och folk pekade på oss. Helvete, vi fick gå av och ställa oss i kön, längst bak dessutom. Sen var vi rätt färdiga med att åka för ett tag, men törstiga. Den fanns en bar bredvid den sista bergochdalbanan. Dom hade sittplatser ut över vattnet. Där satt en massa ungar och drack öl. Helt otroligt, var det speciella regler för Gröna Lund eller vadå? Janina

trodde det. Dom hade någon slags dispens för att sälja öl till ungdomar. Vi gick, så klart dit, och Arman bjöd på tre öl. Vi satte oss vid ett bord där det redan satt några killar, men det var precis vid vattnet. Riktigt häftigt, massor av vuxenpoäng. Första gången jag dricker starköl sa jag. Arman sa att han aldrig smakat ens lättöl, inte Janina heller. Inte särskilt gott tyckte vi, men häftigt. Och lite pirriga kände vi oss nog. Det sa i alla fall Arman och Janina. Efter ett tag märkte Janina något med killarna bredvid oss, hon viskade i mitt öra att dom skrattade åt oss. Jag blev förbannad, men vågade inte visa det för dom var mycket större. Istället lyssnade jag lite på vad dom snackade om och fattade att vi var på en lättölsbar. Arman och Janina fattade också och vi började skratta. Killarna märkte att vi fattat och alla skrattade och skålade. Det var rätt kul ändå och mitt första krogbesök, många vuxenpoäng denna dag. När min öl var slut sa Janina att det väl borde vara hennes tur att bestämma och hon ville fortfarande åka kärlekstunneln. Jag tittade strängt på Arman och han sa "Okej då". Arman åkte i svanen framför oss och vi började, så klart, att pussas så fort vi kom in i tunneln. Med ett öga ser jag hur Arman reser sig upp i sin svan och drar ner gylfen. Helvete, tänkte jag, tänk om det stänker på oss. Samtidigt ville jag inte skrika på honom för kanske att Janina inte såg det och det vore ju bra. Fast när vi kom ut var det några vakter som tog tag i honom och sa att nu skulle han ut. Han gruffade lite och såg på mig som om jag skulle hjälpa han, men jag kom inte på något att säga. Dom hade tydligen sett i övervakningskameror att han kissade och om vi jidrade kanske dom skulle komma på värre saker. I fickan kände jag den lilla påsen med pulver. Tänk om dom hittade den. Bäst att hålla sig lugnt tänkte jag och Janina verkade tycka att det var ganska pinsamt, hon ville inte ens att vi skulle hålla om varandra. Vi följde efter Arman och vakterna ut genom grindarna. Där frågade Arman surt varför jag inte hjälpt honom. Vi blev nästan osams, men vi var som så fulladdade av glädje att det där lilla liksom inte bet, vi var glada ändå.

Vi gick lite och kom till en gräsmatta där det var en massa folk som hade picknick. Janina ville sola och det kändes som helt okej för mig. Vi bara låg där i gräset och tittade på molnen, hörde ljuden från människorna och från vattnet. Det liksom snurrade runt lite allting, inte bara för mig utan för dom andra också. Vi skrattade massor och Janina började sjunga nått. Arman gissade vad det var och så sjöng han nått. Det lät skitbra fast jag vet att han brukar vara usel på att sjunga, jag gissade rätt och fortsatte med en av mina favoritlåtar. Den tog både Janina och Arman nästan direkt. Så höll vi på till det kom en massa moln och började duggregna. Det blev kallt och inte lika kul längre, lika bra att åka hem.

På onsdan hade vi fått ihop tvåtusen kronor, tusen till mig och tusen till Arman. Han tänkte köpa dator grejor. Självt hade jag ingen aning, men det borde inte vara något större problem, snart var det ju sommar och ett helt sommarlov att fördriva, då lär det behövas lite pengar tänkte jag. Men på kvällen, när jag låg i sängen och försökte läsa i historieboken om franska revolutionen, ringde Janina, hon ville träffas.

- Nu? Sa jag som om jag hade legat och sovit.

- Ja, nu ikväll! Längtar, kan väl komma över när min mamma har somnat?

Shit tänkte jag, längtar!! Jätteglad så klart, men tänk om mamma kommer in. Måste städa också, byta lakan och allt möjligt annat susade förbi i huvudet. Men som tur var sa munnen:

- Jättekul, öppna dörren bara, den är olåst. Men kom inte före tio, för då kanske mamma är vaken.

Hon sa till och med puss innan vi la på, så jag sa "puss och kram", ångrade att jag inte sa något om att jag också längtade för det gjorde jag verkligen. Men samtidigt hade jag en oro för att det inte riktigt var på riktigt, att hon bara ville träffa mig för mitt magiska pulver.

När hon lagt på kollade jag sängen och det var himla tur för mamma hade bäddat med spindelmannen påslakanet. Vid halv tio när mamma kom in för att säga god natt låg jag redan i sängen med min pyjamas på mig. När hon sagt god natt och gått in till sitt rum smög jag upp och bytte till några av hennes sängkläder med blommor på. För att slippa frågor hällde jag lite saft på mitt påslakan, kunde ju ha hänt en liten olycka. Så funderade jag lite och hällde så lite även på min pyjamas innan ja la allt i tvättkorgen. Men varför hade jag druckit saft på kvällen efter tandborstningen, så får man ju inte göra. Fast jag kunde ju ha blivit hungrig och då får man ta en macka om man borstar tänderna igen. Och till mackan måste man ha något för att skölja ner.

Sen låg jag i sängen och kollade på historieboken, den var skitjobbig, orden vägrade att gå in i huvudet. Kollade på nätet om det fanns någon film om franska revolutionen. Det funkade mycket bättre, för helt plötsligt stod hon bara där i mitt rum. Hon var så söt och hon log. Hon skrattade tyst när hon såg vad jag gjorde. Så brukade hon också göra sa hon. Sen kysstes vi. Datorn höll på att ramla i golvet, men hon ställde den försiktigt på mitt skrivbord.

- Du, Peter, kan vi inte ta en liten sniff?

- Visst, fast du vet väl att vi inte kommer att kunna sova då?

- Nä, jag har märkt det! Men vem vill sova? När hon sa det höll det på att gå för mig. Jag hade så klart stånd och hon låg på mig så det kändes som att snoppen skulle gå av. Fast vem vågar säga att det gör lite ont i det läget? Snälla kan du inte sätta dig på stolen istället för att ligga här och gosa med mig för det gör ont i min kukrot. Aldrig, inte jag i all fall och inte då.

Samtidigt som jag tänkte på det, försökte jag komma på ett svar. Det kändes som om det var tyst i flera minuter. Till sist kände jag mig tvungen att tacka ja, fast jag visste att jag skulle må skit imorgon eftermiddag. Vilket skulle vara extra dåligt just då eftersom det var prov i historia klockan ett. Jag blockerade oron för provet och sa:

- Inte jag, inte när du är här, och så blir man ju kåt av det där, så vi kan nog hålla på hela natten.

Hon skrattade och det smittade mig, fast jag var orolig att mamma skulle höra.

Småskrattande gick jag upp för att gå till skrivbordet utan att tänka på att kalsongerna såg ut som om ett tält. Hon skrattade ännu mer och jag skämdes lite. Hon såg det och sa:

- Jag ser att du är glad att se mig!

- Ja och han är ännu gladare, sa jag.

- Vad söt han är, sa hon och smekte utanpå kalsongerna.

- Han gillar inte när man säger att han är söt. Han vill vara stor och farlig.

- Åh förlåt otäcka best! Ska vi pussas lite?

Sen drog hon ner kalsongerna och pussade på kukhuvudet.

Hade jag tvättat snoppen? Jo så var det nog. Så jag tryckte på lite mot hennes mun och hon gapade. Hennes tänder tog i lite och det gjorde faktiskt lite ont. Tur att jag hade runkat ett par gånger innan hon kom för annars hade det gått för mig direkt. Hon backade med huvudet och log emot mig, men förväntan i blicken. Jag försökte gå fram till skrivbordet med kalsongerna nere vid knäveckan, för jag tänkte att det kanske vore ofint av mig att dra upp dom.

Dessutom är det inte så skönt att ha kalsonger på i det läget för det spänner så. Det visste jag från alla gånger jag gått på toan på morgonen utan att stådet hunnit lägga sig. Fast det gick inget vidare att gå, i synnerhet som det inte var så ljust. Jag höll på att ramla på hennes jacka som låg som en hög på golvet. Istället för att göra något riktigt pinsamt eller kanske bullrigt som väckte mamma, drog jag av mig kalsingarna helt och gick fram till skrivbordet och sökte i mittlådan efter plåtasken. Den låg under en massa papper ifall mamma skulle få för sig att rota. Därefter tog jag första bästa bok och hällde ut lite på den, dessutom tog jag en post-itlapp från skrivbordet. När jag vände mig om för att gå tillbaka såg jag att hon var naken. Hon satt på täcket alldeles naken och tittade på mig. Jag började darra. Typiskt att börja darra med pulvret på boken. För att inte riskera något gick jag extremt försiktigt, men boken i bägge händerna.

Vi satt mitt emot varandra på sängen, alldeles nakna. ”Damerna först” sa jag och räckte henne den ihoprullade post-itlappen.

- Men ska vi inte göra var sin sträng, annars kan det ju bli orättvist?

- Nä, ta så mycket du vill ha, jag har mer!

Hon tog ett sniff i varje näsborre och började, så klart, nysa. Fast nu var jag bered på det så jag tog undan boken innan hon hann blåsa iväg pulvret och hon höll för munnen, så det lät inte så mycket. Jag tog ett par små sniffar utan att nysa ett dugg. Vi skrattade och kysstes nu med tungan. Hon rotade runt med tungan inne i min mun så att det höll på att gå för mig igen. Så la hon sig raklång och sa ”kom”. Jag förstod vad hon menade och den här gången gick det ganska smidigt. Först försökte jag hitta rätt med hjälp av handen, men hon tog bort den och styrde själv in. Jag kom in lite med huvudet, men så var det som stopp. Istället för att trycka på väntade jag litet. Det visade sig vara en bra metod, även fast jag egentligen gjort det mest för att det inte skulle gå för mig. Vi kunde hålla på i kanske fem stötar sen höll jag mig inte längre. Jag sjönk ihop ovanpå henne och funderade på om jag borde säga förlåt. Men hon sa fortsatt! Och det var inga problem, den ville inte slankna ens efter andra sprutet. Vi höll på så länge att hon kanske tröttnade, för mitti när vi höll på avbröt hon och sa att vi kanske kunde ligga och prata lite. Vi låg och viskade med varandra om livet, vad hon ville med det och vad jag ville. Inte för att våra drömmar på något sätt stämde överens, men vad gjorde väl det? När hon berättade om hur hon kom till Sverige smekte jag hennes bröst. När hon berättade något om pappa kysste jag hennes bröstvårtor. Hon verkade först inte ha något emot det, men efter en stund började hon gråta. Jag slutade och tittade henne i ögonen. Dom var blanka av tårar.

- Vad är det, är du ledsen?

- Jag vet inte, det bara kom.

- Berätta!

- Jag kan inte, vet inte vad det är.

- Är det om pappa? Vad är det?

- Han är död.

- Oh förlåt, jag visste inte det.

Hon fortsatte gråta, stilla, och jag höll om, utan att våga fråga mer. Hon låg med huvudet på min arm och tittade upp i taket. Hennes hud mot min, hur mysigt som helst, hur länge som helst, trots att hon grät, kanske för att gråten inte var riktad emot mig. Istället verkade det som om jag var en tröst på något sätt eller någon som hon vågade öppna sig för. Inte för att hon öppnade annat än vissa kroppsdelar, men ändå. Vi hade sex igen, denna gång på något sätt både hetare och lugnare samtidigt. Mamma gick upp och gjorde det hon brukar på morgonen. Precis innan hon går brukar hon öppna dörren och titta lite på mig, utan att väcka mig, för jag behöver inte gå upp förrän någon timme senare. Snart var det dags för den

dagliga titten. Janina var lika angelägen som jag att inte bli sedd. Vi skyfflade in hennes kläder och mina kalsonger under sängen och hon la sig bakom mig med hela kroppen under täcket, det måste ha varit hur varmt som helst, för jag var tvungen att ha ena benet och armen utanför som kylning. Mamma öppnade dörren, jag låtsades sova och hon stängde igen utan ett ord. Så fort dörren hade låsts lyfte hon på täcket och flämtade. Jag rusade upp och ut i hallen för att fisa. Det vart en braskit, Janina skrattade först, men sa "Usch" när jag kom tillbaka till sängen.

- Frukost?

- Gärna, jättehungrig!

- Te, kaffe, juice, gröt, Oboy, scones, rostat bröd, vad vill du ha?

- Vadå har du allt det där?

- Nä, det tror jag inte, jag brukar bara äta några mackor med Oboy, men te eller kaffe kan jag fixa.

- Jag tar helst din special Oboy den var super! Och mackor blir jättebra, med ost.

- Ost är bäst, fast det finns skinka också!

- Inte skinka, bara ost, gärna med gurka.

Funderade om det kunde tänkas att vi hade gurka, antagligen inte, möjligen saltgurka, så jag sa:

- Saltgurka?

- Bara ost blir bra!

Jag tog med lite pulver och vi gick ut i köket, helt nakna. Som tur var är det inget hus på andra sidan, man måste stå på kullen i skogen för att se in i vårt kök, men det är inte så ofta någon gör det.

Vi satt ett bra tag där i köket, lyssnade på radio och småpratade. Plugget var helt förträngt fram till dess att klockan var, typ, tjugo över åtta.

- Shit jag måste dra, mina lektioner börjar halv.

- Vi kan väl skita i skolan, mina betyg är ändå redan satta, tyckte hon.

- Du ja, men jag har två år kvar.

- Men är du hellre i skolan än med mig, förresten är det Valborg idag och då ska man festa in våren, det vet du väl?

- Ja det förstås, men blir det inte en massa skit om man skolkar. Dessutom ringer dom mamma och då kommer hon att bli skitförbannad, hon vet att jag har prov idag.

- Vadå skolka, du kan väl ringa och säga att du är sjuk.

- Men det kan ju inte jag göra, det måste vara mamma som gör det.

- Jag vet, men det kan man fejka.
- Det är lätt för dig som är tjej.
- Jag kan låtsas vara din mamma om du vill?
- Vad ska man säga då? Och vart ringer man?
- Lugnt, det fixar jag. Vad heter din mamma? Ska jag säga att du är magsjuk? Det brukar jag säga, för då är det liksom ingen chans att man kan gå till skolan.

Så blev det Janina ringde och hon spelade verkligen jättebra. Efteråt kramade jag om henne och sa:

- Tack mamma. Direkt blev snoppen hård och vi kysstes.
- Men vad nu, tror du jag är en pedofil eller, är det såhär du och din mamma brukar umgås? Hon hade pekfingeret i munnen när hon sa det. Som om hon sög på det, sen gjorde hon det. Förde munnen upp och ned över fingret. Samtidigt tittade hon på mig med jättestora ögon. Dom glittrade och jag blev som skakig.

Vi skrattade och gick tillbaka till sängen.

Efteråt låg jag där alldeles varm, särskilt på de ställen där Janinas kropp tryckte emot min, fast vi inte hade något täcke på oss. Hur mysigt det än var med hennes hud mot min, ville jag ändå göra något.

- Du Janina.
- Jaa, vad är det?
- Borde vi inte hitta på något?
- Som vadå?
- Vet inte, är du trött?
- Nä inte ett dugg, men vad kan vi göra då?
- Vet inte, lägga pussel, spela kort, kolla på en film?
- Film, inte Smurfarna eller nått, har du någon actionfilm eller så?
- Vill du se smurfarna, vet inte om jag har det, kanske Teletubbies.

Vi skrattade bägge två och pratade om gamla barnfilmer vi sett, som vilken av Astrid Lindgrens grejor vi tyckte var bäst. Från Astrid Lindgren kom vi konstigt nog in på porrfilm. Hon sa först att hon aldrig sett någon och då sa jag att jag inte heller gjort det. Sedan sa hon att visst hade hon kollat på dom små snuttar man kan se på Private och då sa jag ”men hallå, man måste ju lova att man är över 18 år för att få komma in på deras sajt”. Vi skrattade och provade om vi kunde komma in fast vi inte är 18 år och det gick lika bra som det brukar. Fast ingen av oss låtsades om att vi varit där tidigare. Det var skithäftigt att titta tillsammans med en tjej. Även om vi inte tittade särskilt länge utan istället gjorde det på riktigt. Jag tror hon

försökte göra lite som på trailern för hon stönade och pratade en massa som dom tjejerna hade gjort. Det var ganska häftigt faktiskt, även om det liksom inte kändes som om det var lika mycket på riktigt.

Klockan hann bli över tolv innan vi tröttnade på att kolla på olika filmklipp och sånt. Jag var lite hungrig och frågade henne om vi kanske skulle laga lite mat. Hon ville ha pizza och det är ju aldrig fel sa jag.

- Kan vi inte dricka vin till? Det vore häftigt, tyckte hon.

- Vin, jaha, det vore nog häftigt, men vi har inget vin hemma och vi får väl inte köpa sånt? Eller kan du handla?

- Så klart jag inte kan, man måste fråga någon som är över 20.

- Känner du någon då?

- Nä, men min kompis har frågat några tiggare förut och det gick jättebra.

- Okej vi provar väl det då, sa jag och började klä på mig.

- Men, ska du ha dom där kläderna, då vet inte jag om jag vill gå med dej!

- Vadå, det är väl vanliga kläder, det är ju adidasbrallor.

- Ja dom är vanliga träningsbrallor ja, men inte dricka vin och festa byxor.

- Vadå, alla har ju sånna.

- Vilka alla. Har du sett nån på TV som går omkring i träningsbrallor på stan.

- Ja det har jag, massor.

- Vilka då?

- Ja Arman till exempel.

- När var han på TV då? Kom igen har du inga jeans?

- Det är klart jag har, välj ut något som du gillar då, mig spelar det ingen roll. Men adidasbrallor är skönast.

- Skönt och skönt, det handlar inte om det, tror du vi tjejer har kort kjol på Valborg för att det är så himla skönt?

- Vad har du själv då?

- Kort kjol så klart, kom du inte ihåg det, kolla här.

Hon klädde på sig och jag la mig i sängen för att titta på. Först trosorna, dom var svarta men ändå nästan som genomskinliga. Sedan BH:n, den såg ungefär ut som trosorna och den tryckte upp bröstet såg dom såg större och rundare ut. Jag blev kåt igen. Fast hon fortsatte med strumbyxorna. Det var inte sådana som mamma brukade ha, utan de här var mycket blankare och dessutom svarta. Ovanpå allt en svart klänning med korta ärmar och det var en stor öppning därfram så man såg ovan delen av bröstet. Hon såg nog hur jag typ dreglade och

hon log, på ett lyckligt sätt liksom. Därefter skulle hon välja kläder till mig. Jag tog fram ett par jeans ur garderoben, hon sa:

- Näe, har du inget bättre?

Jag tog fram ett annat par, och ännu ett par och blev lite nervös för de dög inte och sen hade jag bara ett par till. Det sista paret fick väl duga tyckte hon, dom var jeansfärgade och hade hål på ena knäet. Det tyckte hon var okej ifall jag hade dom långt ner, kanske med en svart t-shirt till. Jag visste inte ens om jag hade en svart t-shirt, men hon hittade en i lådan efter att ha rivit ut typ halva innehållet på golvet.

Så gick vi, tog långa vägen ner till centrum, den som går på cykelvägar. Det var Janinas idé för hon ville inte att vi skulle träffa någon som hon känner. Sen fick jag gå fram till en kille som satt utanför ingången till centrumet och hålla fram en hundring. Janina stod några meter bakom mig, men jag blev som förstenad. Stod bra där och räckte fram hundringen utan att säga något. Killen tittade frågande på mig och som han skulle ta den kom Janina fram och sa:

- Stop, you must buy a one liter box with white wine to us, you can keep the rest, okay?

- What? Sa han.

Janina förklarade igen och en gammal tant stannade som för att lyssna. Hon såg arg ut och killen skakade på huvudet, som om han inte fattade vad vi ville. Med nästa tiggare vi provade på fungerade det bättre. Han gick in med hundringen och vi stod kvar vid hans grejor. Efter en stund kom han tillbaka med en kartong med vin. Ingen verkade se vad det handlade om och killen var nöjd, vi också. Pizzan var ett mindre problem. Jag köpte två stycken med räkor på Gula Villan där ingen av oss ens varit förut, så vi var inte ens oroliga för att träffa någon vi känner, som en lärare eller nått. För säkerhets skull köpte vi några cola också, för tänk om vi inte skulle kunna dricka vinet. Vi kom hem till mig och jag tog fram vår pizzaskärare. Janina öppnade kartongerna och hällde ut salladen ovanpå pizzorna, konstigt tyckte jag utan att säga något. Istället tog jag fram två av mammas vinglas.

Vinet smakade surt.

- Vad tycker du?

- Surt, sa hon, men fina glas, det blir vuxet liksom.

- Ja vuxet, men inte gott, tycker bättre om öl.

- Har du druckit öl, förutom lättölen på Grönan? Hon såg misstänksamt på mig.

Jag funderade lite och det hade jag ju faktiskt gjort. Så utan att ens ljuga kunde jag svara ja och berätta om det lilla äventyret.

Hon hade däremot bara druckit vin förut och då med is i. Det var lättare att dricka det då, sa hon. Viss hade väl vi is också, kollade islådan i frysen. Lite bättre vart det när isen hade smält lite och kylt drickan, fast gott?

- Men ha i cola då, om du vill ha barndricka!

Vet inte om hon skojade eller var allvarlig, men det blev faktiskt mycket bättre med lite cola. Hon smakade mitt dricka och gjorde detsamma. Hon ville smaka min pizza också och den var mycket godare sa hon, fast vi tog samma. Jag sa att hennes var godare. Vi bytte, men då var den inte lika god längre. Vi bytte tillbaka och skrattade.

Vi satt i köket mätta och jätteglesa. Det kändes på ett annat sätt än med amfetamin. Jag var liksom mer förändrad i huvudet. Glad och liksom lite yr på samma gång. Dessutom var jag varm och det var som jättevarmt i köket. Janina var nog ännu varmare för hon liksom luftade sin klänning och ville att vi skulle bada.

Jag var kåt och tänkte att bada borde väl betyda knulla och lite svettig var jag nog också, så skit i samma om vi typ knappt skulle få plats i badkaret. Jag tänkte just säga för "för fan klart vi badar", när jag kom att tänka på mamma. Tänk om hon slutar tidigt idag för att det är Valborg. Brukade hon det, hade hon sagt något? Det var helt tomt i huvudet. Antagligen tyckte hon jag satt där som värsta tönten utan att veta vad jag ville, för hon tröttnade på att vänta och drog av sig klänningen, rätt över huvudet och ner på golvet.

- Kom igen nu Peter, om du tar av dig t-shirten får du ta en klunk vin, sedan är det min tur om jag tar av mig BH:n okej?

Jag orkade inte fundera över om mamma skulle komma utan drog av mig t-shirten och tog en klunk. Hon gjorde detsamma med BH:n och snart var vi nakna och vinet slut. Jag hade stånd fast det såg inte hon för vi satt mitt emot varandra vid köksbordet. Sedan tittade hon under bordet. Jag särade på benen och hon skrattade. Så kröp hon under bordet och särade ännu mer på benen. Det höll på att gå för mig nästan direkt när hon började, så jag drog mig lite undan och tog henne i handen.

Kanske av gammal vana låste jag dörren till badrummet och hon satte sig på knä och fortsatte. Det gick för mig. Fast precis i det ögonblicket drog hon ut snoppen och höll den framför munnen, precis som i en porrfilm. Vi skrattade, hon ville pussas, jag sa "näe", hon ville pussas ändå, som om hon retades med mig. Till slut kramade hon mig och gned ut sperma på min kind. Jag sa "fan", fast jag var inte arg på riktigt och det såg hon nog. Nu kändes det verkligen som läge för ett bad och jag letade efter badkarsproppen. Var låg den? Vi brukade oftast bara duscha, så mamma brukade ha proppen i ett skåp. Kom dock inte på vilket. Skit i samma, jag började fylla på med vatten. Janina ville ha badskum, men var

kunde vi ha det? ”Det går med vadsomhelst ”sa hon så jag hällde i duschtvål, den tog slut, hällde i schampo också.

Vi hoppade i samtidigt. Jag satte mig vid kranen och där var det jättevarmt och strålen brände emot ryggen, medans Janina, som satt på andra sidan, sa att det var skitkallt. Vi böt plats och då var det verkligen kallt. Fast sedan blev det mer lagom för mig, men då var det jättevarmt för Janina. Hon ändrade inställningen. Det vart massor av skum och snart var vattnet för kallt och hon ändrade igen. Till slut var det ganska lagom och vi sjönk ner med mer av kroppen och liksom blandade ihop benen, fast då rann vattnet över istället. Hon stängde av och det var ganska skönt ett tag. Vi kastade skum på varandra och skrattade. Efter ett tag vart det kallt igen och det visade sig att det bara var skum kvar i badkaret. Vi skrattade mer och Janina började duscha mig, henne och hela badrummet. När allt var blött och det var massor av vatten på golvet kom hon på att hon skulle träffa några kompisar, de skulle festa och gå till brasan, kunde hon inte få lite partypulver. ”Visst”, sa jag fast jag kände mig som värsta suger daddyn. Konstigt, kan man vara sockerpappa fast man är yngre än tjejen? Sa så klart inget om det utan istället gick jag naken och halvblöt in på mitt rum för att hålla upp en påse. När jag nästan var klar hörde jag någon i dörren. Blev så klart asnojig att det var mamma som smugit sig in, men det var Janina och hon var helt påklädd. Hon hade till och med jackan på sig och hon var röd på läpparna. Dom var nylackade sa hon, så hon ville inte pussas, hon måste skynda sig, hennes kompisar hade ringt.

Jag blev lite ledsen, men kände mig samtidigt lycklig och vuxen liksom. La mig på sängen, kände mig sval och avslappnad. Det var inte som att jag var yr längre eller så, bara lugn. Antagligen somnade jag för tankarna var så konstiga. Trots det hörde jag någon som fibblade med låset. Helvete, mamma! Vad ska jag göra? Vinet i köket, det var väl det värsta. Blött i badrummet och jag naken, vadå, jag har badat. Kläderna på köksgolvet, vadå jag klädde av mig i köket, konstigt, men ändå. Pizzakartongerna...Kunde inte fundera längre måste få bort vinkartongen. När jag passerade hallen springande mot köket öppnar mamma dörren.

- Men hej Peter! Varför är du naken?

- Hej mamma, jag har badat och legat och torkat på sängen, det var jätteskönt, hur var det på jobbet?

Det där sista ångrade jag. Varför fråga om det när jag aldrig gör det annars. Fast hon verkade glad över frågan för hon började berätta något om tårta. Jag avbröt.

- Mamma, ursäkta, jag ska bara hämta mina kläder.

Så fortsatte jag emot köket och rafsade ihop kläderna på golvet. Vinkartongen la jag underst i högen. Längre han jag inte förrän mamma kom in.

- Men Peter, varför la du kläderna i köket? Har du ätit pizza, åt du inte i skolan, har det varit flera här och varför är vinglasen framme?

- Mamma, det var ju halvdag idag, vi slutade innan lunch, så jag och Arman har ätit pizza. Får vi inte använda vinglasen, det blev liksom lite festligare att dricka cola ur dom och det är ju Valborg.

- Jaha, men varför tog du av dig kläderna i köket, badade Arman också eller vad?

Jag skrattade för att visa hur tokigt det lät, eller för att jag var nervös, kom dock inte på något att säga utan istället gick jag in i badrummet för att klä mig och torka allt vad jag kunde till alla handdukarna var genomblöta. Mamma knackade på dörren och undrade vad jag höll på med. Jag sa att jag städade och gjorde rent badkaret. Vinkartongen gömde jag i tvättkorgen, la ner de blötaste handdukarna och tog fram några nya.

Mamma stod utanför och såg undrande ut, som om hon ville ha svar.

- Men mamma det är klart jag inte badade med Arman, men när han hade gått så somnade jag på stolen och råkade hälla cola över mig.

- Är det därför du har dom där kläderna?

- Precis, dom andra ligger i tvättkorgen. Förresten är jag lite trött fortfarande så jag går och lägger mig. När ska vi äta, blir det något extra ikväll?

- Ja vi ska ju till min syster, det har du väl inte glömt, vi ska titta på brasan som vanligt, det vill du väl? Sockervadd, fiskdamm och allt precis som vanligt!

- Mamma jag är tretton år och ska fylla fjorton, det fattar du väl att man inte kan gå till fiskdammen då. Det är väl för fan till och med åldersgräns på sånt, det är ju för småungar.

- Svär inte, det vet du!

- Förlåt då, men kan vi inte köpa lite godis istället?

- Varför har du förresten dom där gamla byxorna på dig, det är ju håll på dom, dom hade jag tänkt slänga, dom kan du definitivt inte ha på dig när vi ska gå bort, och dra upp dom också, dom sitter ju på halva ändan!

- Men hallå mamma, kom till 2010-talet! Jag tycker dom är snygga, vill du att jag ska ha något annat får du väl köpa något, men jag vill välja.

Mamma grymtade lite, fast hon sa inget mer och jag fick ha brallorna på mig hela kvällen. Och allt var verkligen precis som vanligt. Moster och hennes kille bjöd på grillat kött och vi satt och frös på deras altan. Jag gick in så fort jag kunde och kollade på TV. Dom satt kvar och drack öl. Lite senare kollade vi på elden och jag fick lite pengar till lotter och sånt. Jag sket i att handla något utan letade istället efter pinnar och grenar att slänga på elden. Det var några andra killar som också gjorde det och det blev som en tävling. En del av tävlingen blev

som att undvika alla vakterna som försökte stoppa oss. Jag tror inte att jag vann ifall någon hade räknat, men jag slängde på en buske som sprakade jättemycket.

Vi sov över hos moster. Jag och mamma i samma rum. Inte för att jag sov, men jag låg i alla fall där och läste i några Tintinalbum som jag fick låna. Mamma kom in för att lägga sig och blev sur över att jag var vaken. Men hon var för full för att argumentera, hon bara släckte lampan. Efter några minuter sov hon, tror inte ens hon hade borstat tänderna. Då gick jag upp för att kolla lite på TV. Alla sov och på bordet stod en massa ölburkar, några vinflaskor och en flaska med whisky. Jag kände på alla och det var lite öl kvar i ett par burkar. De smakade ljummet, men rätt okej ändå, i vart fall blev jag gladare. Satte på TV:n, tog fram ett glas, hällde upp det som var kvar i vinarna, det blev ungefär ett halv glas, fyllde på med lite whisky, det smakade piss, kollade i kylen där stod en Fanta, hällde i tills glaset blev fullt, mycket bättre och dessutom hyfsat kallt. Mådde ganska bra där med TV:n och min första grogg. Kollade på en film på Netflix och blandade en grogg till. Somnade antagligen innan filmen var slut, för när mamma skakade mig på morgonen kom jag inte ens ihåg vad den hade handlat om.

Samtidigt som hon stod böjd över mig och undrade varför jag låg där och jag svarade något om att jag inte hade kunnat sova, försökte jag titta mellan hennes ben på bordet för att se om jag druckit upp groggen. Det verkade så, glaset var tomt, skönt inga bevis!

Resten av helgen och ända till tisdagen hände inget särskilt. Men då, på väg till gymnastiken, kom några killar från 9.an fram till mig, vet inte ens vad dom heter. En av dom tog tag i min arm och sa "kom vi måste snacka". Så drog han iväg mig mot skogen. Fan ingen Arman och ingen annan heller, jag var ensam. Han tryckte upp mig mot ett träd, han såg klart arg ut.

- Ge oss annars får du stryk.

- Vad snackar ni om?

- Det vet du, fixa åt oss annars djävlar!

- Nej, det vet jag inte!

- Kom igen nu, tjack för helvete!

- Jaha, var det det du menade. Visst jag kanske kan fixa, men det kostar.

Han tryckte upp mig hårdare mot väggen och högre. Dom andra kom närmare.

Plötsligt dök några andra upp bakom honom och en tar tag i hans jacka. Det var Timo, han var förbannad:

- Va fan gör du? Ja sa att du kunde köpa av han, inget annat. Det är en schyst kille för fan, lägg av och bråka med honom!

Han släppte greppet.

- Okej, kan du sälja lite till oss?

Jag sa vad det kostade och dom ville ha tio gram, shit 1.500 kronor, så fort jag kom åt viskade jag till Arman vad som hänt, han var skitnöjd, 750 kr var sådär på en gång.

Dan efter, när jag lämnat över pulvret till killarna och vi fått pengarna, utan problem, kom Janina fram till mig. Det syntes att hon försökte låtsas som om hon inte kände mig utan bara vill fråga om, typ, vägen till centrum. Fast egentligen frågade hon om hon kunde få lite pulver. Först på slutet la hon till att hon tyckte vi hade haft mysigt och att vi kanske kunde göra något igen, om hon fick lite pulver alltså. När hon sagt det sista och jag bara tittade på henne utan att säga något, trodde hon kanske att jag var sur eller nått för då stoppade hon fingret i munnen sådär sextigt. Hon kunde ju inte veta att jag var tyst bara för att jag inte kom på något att säga, för att det jag helst ville säga kanske hon inte ville höra, inte där på skolgården i varje fall. Det var nog rätt bra att jag inte sa något, hon verkade uppfatta det som om jag var cool, vilket gjorde henne lite mer på, hon lutade sig mot mitt öra och viskade:

- Du kan vi inte träffas på toaletten vid gymnastiken halv åtta imorgon, så kan vi ha lite kul också?

- Gärna kul, men varför halv åtta, jag börjar inte förrän kvart över?

- Men vi ska på utflykt till Lida och då vore det coolt att vara lite hög, inte sant?

Så dan efter vid halv åtta stod jag där utanför toaletten med en påse pulver i fickan. Det var helt tomt i huset för ingen hade gymnastik förrän halv nio den dan. Hon kommer, ler mot mig, öppnar toalettdörren, går in, öppnar ännu mer som för att släppa in mej, stänger, låser, lägger armarna om min hals, vi kysser varandra, hon tar av sig sina kläder och jag gör detsamma, hon böjer sig ner mot min snopp, kysser den och sätter sig sedan med benen isär på handfatet. Efteråt ger jag henne påsen med pulvret. Hon håller ut en liten hög i handflatan för att suga upp det i näsborrarna. Samtidigt klagar hon på att hon blir så nysig av det, tänk om hon nyser ut allting. "Ja men drick det då istället", sa jag och tog en plastmugg. Hon skrapade av handen mot muggen, slickade bort resten, hällde vatten i muggen och drack. Så klädde hon på sig, kysste mig och gick ut. "vänta lite innan du går, snälla" sa hon innan hon låste upp.

På fredan sa rektorn i högtalarna att alla skulle samlas i aulan för ett viktigt meddelande. När vi kom dit stod hon där framme med skolsköterskan och några andra vuxna som visar sig vara från polisen och någon från kommunen. Rektorn började med att säga att vi har allvarliga problem på skolan, det handlar om narkotika. Så pratade hon om hur vissa elever,

utan att gå in på detaljer, hade ertappas narkotikapåverkade under skoltid. Jag kommer inte ihåg några detaljer för det bara snurrade i huvudet. Hon lämnade över till en av poliserna som pratade om hur farligt det är och hur allvarligt samhället ser på narkotikahandling. Jag tittade nervöst på Arman som såg skitskraj ut, fast han mest satt med huvudet mellan händerna som om han var trött, kanske inget någon tänkte på. Dom höll på och malde om saken ett bra tag tror jag. Men det handlade tydligen inte bara om narkotika det var något om trakasserier också och om att några elever blivit avstängda för att de trakasserat en flicka på Lida dagen innan. "Janina, shit Janina", tänkte jag och började nästan gråta. Jag hade så klart tittat efter henne när vi gick in, men hon var inte här, trots att alla skulle vara här och alla dessutom var så nyfikna att de verkligen ville höra vad det var som var så allvarligt att hela skolan skulle samlas i aulan.

Precis då hörde jag hennes namn, det var några som satt bakom mig och viskade. Hon hade tydligen hoppat i vattnet på Lida i bara bh och trosor och hamnat i bråk med några killar, eller om de hade kastat i henne, några lärare hade kommit dit och försökt undersöka vad som hänt, skolsköterskan och rektorn åkte dit och de hade tydligen märkt att Janina och två av killarna var påtända. Dom hade fått åka med skolsköterskan och rektorn till någon slags avgiftning inne i stan. Det vart en massa snack om knark och sånt i klassen sedan, både på rasten och på lektionerna, men ingen verkade misstänka mig eller Arman för något och vi sa ingenting. Båda låtsade vi som att "knark usch och tvi, det är ju jättefarligt". Jag hörde också flera versioner av det som hänt ute vid Lida, men jag vet inte vad som var sant. Jarri kallade Janina för "horan i 9:an", jag blev förbannad så klart, men vågade inte säga något, ännu mindre vågade jag ge honom en snyting. Men det vågade Arman. Han knuffade in honom i en skolbänk och skrek att "så säger man inte om någon". Jag vart så klart tacksam och samtidigt glad att han inte sagt typ "så säger man inte om min bästa polares tjej". Jarri såg skitförvånad ut och skulle kanske ha knuffat tillbaka om inte fröken kommit och skällt på dom. Senare när vi gick hem försökte vi prata om vad som hänt, men det var så jobbigt att vi pratade om helt andra saker istället. Vi träffades inte ens på hela helgen, jag tänkte ringa Janina typ hela tiden, men jag vågade inte. Istället låg jag mest i sängen, spelade och kände mig rädd, ledsen och jättetrött i synnerhet på natten när jag inte kunde sova trots att jag kände mig så trött.

På måndan hade dom ordnat en special-temadag, så alla vanliga lektioner var inställda. Det var, så klart, positivt, men det var det enda som var bra. Dom visade bilder på knarkare som inte hade tänder och såg helt paj ut fast dom bara var, typ 25. Det kom dit två killar som såg ungefär så paj ut och berättade hur eländigt det är att vara knarkare. Det var extra mycket

knark nu sa dom, det fanns på något som hette ”Dark net” ett speciellt sorts Internet som var farligt. Dit skulle vi inte gå för där fanns det bara en massa knark och elände. Alexandra, som konstigt nog hade varit väldigt lugn, kunde tydligen inte hålla sig längre, hon bara måste veta hur man hittar dit. Ena killen berättade lite tills den andra kollade surt på honom och till sist knuffade till honom i sidan. Dom gick runt till alla klasserna och skolkuratoren följde med dom runt. De berättade om hur det blivit lurade av kamrater att börja knarka och hur allt bara gått åt helvete. Det kändes för jävligt, tänk om jag gjort Janina till en sån där och tänk om jag också blivit en sån. Arman också min bästa, eller kanske enda, vän som jag lurat ner i skiten. Jag kände mig alldeles röd i ansiktet hela dagen, men ingen verkade märka något. Ingen kom fram till mig och undrade varför jag rodnade, höll jag kanske på att sälja knark på skolan? Janina verkar inte ha sagt något heller, inte heller ringde hon eller försökte ta kontakt på något annat sätt. Och det fanns ingen jag kunde fråga om henne, ingen som kände henne visste ju att jag också kände henne. Hennes kompisar kanske, dom som var med där hos Jocke. Fast dom gick inte ens i vår skola, hade ingen aning om vad dom hette mer än Lina och Terja. Det gick flera dagar utan att jag pratade med Arman och inte med någon annan heller, fast det brukade jag ju inte göra annars heller. Inte mer än det vanliga snacket som blir när man står på rast och sånt. Det var ingen som ville köpa något. När jag mötte Jocke eller Timo så typ bara nickade de till mig, inte mer. Mamma frågade mig om jag visste något om knarket, jag fick inte ur mig ett svar och dessutom såg jag antagligen hur skyldig ut som helst i mina försök att se ut som ”vad fan snackar du om tror du verkligen det om mig”. Jag mådde skitdåligt och fick ont i magen. Värst på nätterna, det bara snurrade med Janina och jag som blivit knarkare och tänk om hon, eller någon annan, berättade var de fått det ifrån. På torsdan kändes det som om jag höll på att explodera, bara måste snacka med någon, gick upp till Arman och ringde på dörren. Han var inte alls sur på mig eller nått, det verkade istället som om han trodde jag var sur på honom. Vi satte oss på hans säng och snackade tyst. Han hade varit lika skärrad som jag i måndags, men likasom jag hade han inte känt för att prata om det då. Som om allt skulle försvinna lite om vi inte pratade om det. Efter ett tag kom vi in på vad vi borde göra.

- Shit, vi kan inte hålla på såhär, det går inte. Sa jag.
- Nä shit alltså. Men vad gör vi, ska vi bara skita i det där knarket?
- Ja vi lägger tillbaka det.
- Fast haja, det är ju värt jättemycket pengar och tänk om någon annan hittar det. Och allt kul vi skulle kunna ha med det i sommar.
- Är du inte klok, det är ju skitfarligt, det såg du ju.

- Du kan vi inte kolla in det där ”Dark net”.
- Hur då, förresten kan vi väl inte googla på det från våra datorer, sånt märker dom väl?
- Skolan, om vi gör det i skolan, då syns det ju bara att något gjort det i skolan inte vem väl?
- Okej, kanske det, men vad ska vi googla på?
- Vi gör väl som killen sa eller hur, fast i morgon på rasten.

Så gjorde vi och det var då vi kom i kontakt med den där killen Moffe. Det var han som frågade oss faktiskt, han mailade till ett gmail konto som vi skapat, fattar egentligen inte hur han fick tag på oss, måste varit att vi skrev på en chat om knark. Han ville ha k-meth skrev han. Jag vet inte vad det är och vi svarade att vi inte kunde fixa det, men kanske amfetamin. Sen var det precis som dom beskrev på rättegången, fast vi fattade ingenting förrän det kom fram poliser överallt på det där gymmet. Dom tog oss och vi fick sitta i ungdomshäkte i ett par veckor. Det var utan tvekan det värsta jag varit med om. Förstår att folk tar livet av sig på häkten, det hade jag nog också gjort om jag bara vetat hur. Det var en massa andra killar där också, men inte Arman för han var på ett annat ställe. Och det var inte direkt några typer som man snackade med bara för att fördriva tiden. Flera av dom såg ut som om dom bara väntade på att få ge mig en smäll, fast det var som tur var inte så lätt för det var alltid en massa vuxna där som vaktade så att ingen gjorde något.

Det lilla som var bra var att med tiden blev jag mindre och mindre orolig för att någon i plugget skulle berätta vad dom fått knarket ifrån och det var aldrig någon av dom vuxna som kopplade det till oss. Det enda jag hörde om Janina fick jag från hennes kompis, Terja hon som var med hos Jocke, jag mötte henne i centrum veckan innan vi åkte fast. Hon berättade att mamman skickar iväg henne till någon släkting och tagit ifrån henne telefonen.

Hela tiden, även efter rättegången var, så klart, mamma jätte ledsen och jag fick hela tiden en massa frågor och sånt. Jävla mamma, tänk att jag ville gifta mig med henne när jag var mindre. Armans föräldrar var också arga men det var ändå tvungna att åka till Turkiet på någon släktgrej. En fabror och några kusiner till Arman hade flytt dit från Syrien. Som tur var hade det hunnit bli sommarlov och till hösten kanske den lilla grejen av vi var borta från skolan i två veckor, är glömd hoppades vi.

Riktigt helt obemärkt blev dock inte vår vistelse i häktet. På något sätt måste minst en granne ha fattat något för när jag, några dagar efter att vi blev fria, är på väg ut genom porten kommer två killar upp bakom mig. Dom är vuxna, verkar stora och elaka av det lilla jag kunde se. Dom går jättenära mig och den ena vrider om min högerarm på ryggen och säger ”kom med här din jävel”. Vi går så hela vägen ner till parkeringen där dom trycker in mig i baksätet på en bil. Den andra killen sätter sig i förarsätet och kör iväg. Själv funderade jag på

en så löjlig grej som om jag skulle sätta på mig bältet eller inte. De hade inga bälten, så då lät jag också bli. Vi kanske skulle bli stoppade av polisen och det hade kanske varit bra. Killen bredvid mig säger:

- Var är vårt knark?

- Vadå?

- Hallå kompis, du hörde väl, var är vårt amfetamin?

- Jag vet inte, hur skulle jag kunna veta det? Jag tror att det lät rätt trovärdigt. Viss lät jag väl skraj och så och rösten pipigare än vanligt, men det är väl inte så konstigt i den situationen, hur oskyldig jag än är.

- Du vet nog. Han tryckte om en knytnäve mot min haka.

- Nej, jag vet inte vad menar ni?

- Varifrån fick du knarket som du sålde då?

- Från, från nätet, vi köpte på nätet!

- Visst, varför skulle en sån liten skit som du hålla på och deala på nätet. Ni har snott vårt knark erkänn.

- Nej det har jag inte!

- Kom igen nu om vi får tillbaka det ska vi var schysta mot dig fattar du? Fast du inte förtjänar det, okej?

Han släppte greppet för att ta fram något ur fickan. Bilen kommer fram till den stora korsningen före centrum. Fort som fan öppnar jag dörren och börjar springa på cykelvägen, mot centrum. Han kommer efter fast han måste springa runt bilen, så han är en bit efter, dessutom ser jag i ögonvrån hur han blir tvungen att stanna för några bilar som börjat köra. Jag springer allt vad jag kan mot centrum, sedan upp för trapporna vid busstationen och vidare över gångbron tillbaka mot Storvreten. Kommer på att det kanske inte är så smart att springa hem, tar gångvägen mot Skäcklinge istället, den lilla som går bakom villorna, går upp i skogen på ett litet berg, ringer Arman, han blir skitskraj, kommer dit och vi försöker komma på vad fan vi ska göra:

- Jag vet, vi sover över hos min pappa och funderar lite.

- Okej, men jag vet inte om jag får det.

- Lägg av, jag kollar med honom, sa jag och tog upp telefonen.

- Hej pappa, får jag och Arman sova över hos dig några dagar det vore kul, vi skulle vilja bada i sjön och åka med din båt, det är ju sommarlov.

- Hej Peter, kul att höra av dig, det var länge sedan. Vad sa du att du ville?

- Pappa jag längtar efter dig, kan vi inte ses, jag har träffat en tjej!

- Va kul grattis, det är gott gry i dig, du blir nog en don Juan. Det vore jättekul att träffas och din tjej också, men inte nu tyvärr. En annan gång, är lite upptagen, Det vore hemskt bra om du kunde ha lite framförhållning.

- Men snälla pappa!

- Lyssna, jag är upptagen, men det är klart att jag vill träffa er! Kan vi inte bestämma nått i nästa vecka, eller nästa helg. Ni kan komma över nästa helg!

Fan, fan tänkte jag. Vad gör vi nu? Kom på en grej:

- Du pappa!

- Ja, vad är det? Jag är lite upptagen förstår du.

- Jo jag skulle vilja vara med min tjej i kväll, men vågar inte fråga mamma om lov. Kan inte du messa henne att jag sover hos dig i helgen, snälla?

- Ha, ha din lilla rackare, visst kan jag väl greja det, man måste ju få ha sina hemligheter.

- Va fan, sa Arman när jag lagt på, vad tänker du göra, rymma eller?

- Vad ska vi göra då? Dom ville ju typ slå ihjäl mig. Även om vi ger dom knarket så kommer dom att vara skitförbannade på oss, eller hur? Vi har ju tagit en massa. Jag flydde från dom fattar du? Dom håller väl på och letar efter mig nu och kanske dig med.

- Men mina föräldrar då? Vad ska dom tro?

- Är inte dom i Turkiet med din lillasyrra, kan inte du bara säga till din brorsa att vi ska ut och tälta eller nått?

- Tälta, sen när blev vi intresserade av det, kom igen nu! Helvete!

- Jag vet. Säg att du följer med mig och mamma till min andra moster i Göteborg, att vi ska gå på Liseberg. Han lär väl inte bry sig eller kolla det eller så.

- Men då kan jag väl lika gärna säga att jag också är hos din pappa. För annars om din mamma träffar min brorsa och han bara "Vadå är inte du i Göteborg med Peter och Arman".

- Tänkte inte på det, självklart!

Det visade sig att inte det heller var något problem, Arman ringde brorsan, försökte låta lugn, sa att han var på väg till min pappa, packad och klar, han hade bara glömt att lägga en lapp på bordet. Samtalet var kort och när han va klar sa han att det inte verkat som om brorsan brydde sig, som om han var glad att Arman inte skulle vara hemma på några dar.

- Men nu då? Vad gör vi nu när vi inte kan åka till din pappa?

- Vet inte, men jag vågar inte dra hem. Dom vet ju var vi bor. Vi måste hitta på något annat.

- Fan, jag pallar inte, har du inte lite pulver?

- Nej, fan heller, men jag skulle också vilja ha. Fast jag vågar inte gå till huset och hämta.

Kan inte du gå du och hämta lite i cykelrummet. Hämta några jackor också!

- Jaha, så då skall jag gå tillbaka hem. Tänk om brorsan är hemma då?
- Men spelar det någon roll, du kan väl säga att du glömt tandborsten eller nått.
- Okej då, men det känns läskigt!
- Schysst, gå inte på stora vägen ifall dom åker där, gå bakvägen.
- Men då kan väl du följa med, där lär dom ju inte gå.
- Visst, men ändå det ökar ju risken.

Jag slapp följa med, la mig på det varma berget och blundade, va fan skulle vi göra, helvete. Och mamma som redan var så in i helvete arg på mig för det som hänt. Funderade på att ringa Janina bara för att prata med någon, fast det hade väl kanske inte varit så bra. Förresten hade hon ju ingen telefon längre. Det kändes i varje fall lite bättre när jag tänkte på henne, blev varmt liksom. Det kändes så mysigt så jag somnade, otroligt nog, Arman väckte mig och skrattade åt att jag sov med handen i byxorna.

Vi tog lite, bara för att bli lite coolare, så tänkte jag i alla fall. Efter några minuter kändes det bättre, bekymren var inte lika stora längre, som om det var äventyr på gång. Vi till och med skrattade.

- Här brorsan, ta en macka, du är väl hungrig? Han räckte mig en dubbelmacka, den smakade helt suveränt.
- Fett nice brorsan!
- Visst, vill du ha lite vatten också?

Det började bli kväll, kanske åttatiden. Vi gick cykelvägen ner mot centrum, över gångbron, vidare under järnvägen, till andra sidan dalen. Vi bara fortsatte att gå, det kändes skönt på något sätt att gå istället för att sitta still. Efter ett tag kom vi till Tullingesjön och började gå längs stranden. Där inne i vassen låg bryggan kvar, precis där vi lämnat den. Arman tyckte vi skulle ta en sväng, kanske över till andra sida och jag hängde på. Det låg några stora grenar och flöt och vi använde dom för att trycka ut bryggan ur vassen och det gick till och med att paddla med dom. Men det var jobbigt. Andra sidan sjön kändes väldigt långt bort. Arman la sig ner på rygg. Det såg mysigt ut. Det var varmt och bryggan guppade lite lagom och så var det tyst. Vi pratade lite om vad vi skulle göra och om vad som hänt, om Janina, Armans föräldrar, allt möjligt. Blundade lite, kollade var vi var och vi var tillbaka inne i vassen, blundade igen, det blev mörkare, fast fortfarande inte kallt. Det måste varit ganska sent, för det var knappt tänt i något av husen på bergen på andra sidan sjön. Vi måste göra något, jag sa det till Arman och vi kom fram till att vi skulle se om vi kanske kunde låna en båt på båtklubben. Så vi stakade oss mot staketet och drog oss ut till där det tog slut, paddlade över till bryggorna och jag hoppade upp på en av dom. Arman kom efter och vi gick längs den

och kollade om det var någon båt som kunde vara lämplig. Det fanns en jättestor båt, den ville Arman att vi skulle pröva först. ”Är du inte klok”, sa jag, den kan vi ju inte köra, hur får man över huvud taget igång den?” vi kollade den i alla fall, fast den var körd eftersom den var fastlåst i bryggan med en stor kedja och ett hänglås. Båten bredvid däremot var ganska liten, men ändå så att det verkade gå att sova i den och den hade utombordare. Utombordare det har pappa också, så det blir väl perfekt tyckte jag. Dessutom var den inte fastlås, så Arman sa ”okej då!”

Jag klättrade ombord och kollade runt lite. Hittade tanken, den satt redan fast med en slang i motorn, men hur startade man den. På pappas båt drar man i ett snöre och så styr man och gasar med pinnen som sitter fast på motorn. Den här verkade inte ha något snöre och ingen pinne heller. Den hade ratt och vid ratten fanns det ett lås, men inte fan hade vi någon nyckel. Vi fick leta vidare och det enda vi hittade var typ en roddbåt med motor och ett pyttelitet däck därframme, som kanske räckte för att stoppa in huvudet, men inte mer. En bra grej var i alla fall att den hade ett par åror och den var inte fastlåst. Vi puttade ut oss från bryggan och började ro med en åra var. Inte för att jag kan ro så bra, men Arman rodde helt katastrofalt dåligt. Ibland satte han i åran så att den bara gled igenom vattnet som en kniv. Det gjorde så klart att hela båten snurrade runt och vi slog i allt möjligt. ”Du får hålla utkik ” sa jag, ”och så rör jag själv istället”. Det fungerade men blev väldigt jobbigt, fast vi var i alla fall en bit bort ifrån båtklubben. Jag visade Arman hur man gör och han provade lite och det funkade faktiskt även för honom. Självs undersökte jag motorn. Där fanns ingen tank, helvete! Vi kan ju inte fly genom att ro, det här skiter sig, tänkte jag. Vi bestämde oss för att ro till första bästa brygga på andra sidan sjön för då hade vi liksom ändå kommit en bit och var i en annan värld, i Tullinge. Där vid den första bryggan låg en annan liten båt. Den var fastlåst, men på golvet bredvid motorn stod en bensintank. Jag höll i den båten medan Arman klättrade över och hämtade dunken. Det var en båttank och slangen passade perfekt i våran motor. Arman höll i bryggan och jag började rycka i snöret. Den startade och vrålade rätt högt. Vi skrattade, Arman släppte bryggan och vi gasade på mot Mälaren. Inte för att någon av oss hittade på sjön eller ens hade någon idé om vart vi skulle, men det finns bara en väg och vi tyckte det var kul. Arman provade också att köra, sen ville han inte sluta. Vi han komma en bit ut i Mälaren innan motorn la av.

- Soppatorsk! Sa jag.

- Helvete, sa Arman.

- Fixa mer soppa.

- Vart?

- Vet inte, men vi får väl kolla alla båtar vi ser.

- Där kanske, Arman pekade en bit bort där det verkade finnas en brygga med ett litet hus på. Jag rodde ditåt och när kommit närmare så syntes det tydligt att där var en brygga med flera båtar. Arman tog över som roddare och jag klättrade upp på bryggan. Där fanns två små motorbåtar och en stor, men ingen bensintank eller dunk.

- Du kolla i huset.

- Men det vågar jag inte, tänk om någon bor där.

- Kom igen, det är väl ingen som bor där. Det här är ju värsta stället, kolla kåken däruppe. Han pekade och visst, det såg inte ut som om de behövde på bo i det här lilla huset.

- Kan du inte följa med då?

- Okej, men du får hjälpa till att binda fast båten, jag vet inte hur man gör.

Det gjorde inte jag heller men istället gjorde vi flera knutar på snöret, för säkerhets skull. Det visade sig att det lilla huset var låst. Skulle vi försöka bryta upp det? Med vadå, årorna eller? Nej, ner i båten igen och mot nästa brygga. Där i en av båtarna fanns en båttank. Men då var problemet att när Arman hoppade över i den kom värsta jättehunden rusande och den skällde jättemycket. Arman blev så skraj att han kastade sig över mot vår båt. Men jag hade också blivit rädd och släppt greppet om den andra båten, så Arman ramlade i vattnet. Hunden stod på bryggan, Arman låg i vattnet och vi hade ingen bensin. Tänk om någon kommer ner och kollar vad vi håller på med. I huset där ovanför tändes en lampa, Arman tog tag i vår båt och jag i honom. Han hängde i kanten på båten så att den lutade jättemycket. Jag rodde allt vad jag kunde för att komma därifrån in bakom några träd en bit bort. Arman kom upp och sa att han frös och vi hade ingen bensin. Några fler bryggor såg vi inte heller, helvete! Då kom jag på att pappa brukade ha sin tank i mitten, där man sitter och ror. Och visst där låg en tank och den var tung. Upp med den, koppla bort den gamla, in med den under bänken, pumpa lite i slangen och startförsök. Det fungerade! När Arman körde kollade jag runt lite vad som fanns mer i båten och hittade en gummiring, en låda med några konserver, spritkök, en ficklampa och lite annat. Gummiringen borde man kunna göra något kul med tyckte Arman, han hade sett på TV något som hade åkt i en sån efter en båt. Jag var rätt tveksam, men han var jättemycket på. "Okej, hoppa i då", sa jag. Han tog av sig kläderna, utom kalsongerna. Ja sa "men vill du ha blöta kalsingar sen?" "Skit i det du, kom igen!" Sa han och hoppade i. Det var rätt kallt sa han, fast han fick ligga i en bra stund för det var rätt jobbigt att blåsa upp ringen. Dessutom flöt båten iväg och höll på att krocka med land, så jag var tvungen att avbryta blåsandet. Arman undrade vad fan jag höll på med. "Skyll dig själv!". Till slut var den uppblåst, ganska stor vart den faktiskt, mycket större än en vanlig badring. Snöret vi

hade var inte så långt och ännu kortare blev det när jag bundit fast det i båten. Äntligen kunde jag gasa på och svänga kors och tvärs. I en tvär kurva gled ringen iväg åt sidan och studsade emot en brygga, det såg skitläskigt ut, men vad kunde jag göra. Så fort jag kunde vred jag av gasen och kollade om han var skadad. Men han syntes inte över huvud taget. Det var visserligen rätt mörkt, men lite borde man se honom för månen lyste starkt och det var som lite ljus. Jag puttrade mot bryggan sakta och ropade "Arman" lite halvhögt. Inget svar, ingen livlös kropp, ingenting. Kanske låg han under bryggan? Nä, han var borta. Något plaskade och en hand tog tag i kanten på båten. Han skrattade "Blev du orolig?"

Nu skulle jag prova tyckte han. Vattnet var ganska kallt, men det var kul också, det pirrade i magen, i synnerhet i kurvorna. Arman körde på som satan, värsta kurvorna, jag höll på att åka in i en sten och nästan i en båt som någon ankrat i en liten vik. Någon tände i båten och skrek "Vad fan håller ni på med? Lägg er för helvete". Ingen av oss svarade, men Arman plockade upp mig och vi åkte vidare. Det började bli ljust på allvar. Snart kanske solen skulle värma lite och det vore skönt för vi frös lite, fast vi hade jackorna på oss. Motorn hackade igen, gick en stund till och stannade sedan helt. Tanken var tom och det fanns ingen båt i närheten. Vi rodde till stranden, band fast båten i ett träd och la oss på golvet, tätt ihop. Det var mysigt trots kylan och båtens gungande. Jag somnade. När jag vaknade lös solen, men jag var blöt överallt. Båten gungade inte längre, men den låg snett. Då och då kom det in vatten. Vi måste ha fastnat på botten. Arman såg halvvakn ut, så jag frågade:

- Är du vaken?

- Lite.

- Du båten verkar sitta fast på botten och det kommer in vatten.

- Och vi har ingen soppa.

- Och jag är blöt.

- Jag med.

- Så, ska vi dra?

- Gärna, men vi tar väl med käket och ficklampan.

Lite längre bort såg man en gräsmatta och lite sand, som en badstrand. Vi gick dit. Gräset var vått, så vi la min jacka på marken som underlag och använde Armans jacka som täcke. Det vart sådär, varmare än i båten, men fortfarande kallt. Vi somnade ändå och sov ända tills det vart jättevarmt istället. Då badade vi och solade. Arman öppnade burken med köttfärssås och hällde i sig typ halva burken.

- Är den god?

- Nä, kanske om den varit varm, men vad gör man, jag är ashungrig, vill inte du ha?

- Självklart, andra halvan är min.

Han hade rätt, inte gott, men bättre än ingenting alls.

Då började det dessutom att regna. Helvete, vad gör vi? Vi var, typ, mitt i ingenstans.

Konstigt att det kan vara så mycket ingenstans, så nära Stockholm? Det enda hus som syntes var en lada, så vi gick dit. Det var bara en lada med en skogsväg. Ingen verkade bo i närheten eller någonting. Den var inte ens låst. Därinne stod det lite gamla prylar, verkade vara sånt som bönder använde förr. Det luktade som om ingen varit där på hur länge som helst. Och flera gånger gick jag rätt in i stora spindelnät. Lite spännande, där kanske vi kunde hitta något häftigt, som en veteranmotorcykel eller nått. Fast det gjorde vi inte hur mycket vi än kollade. Det fanns en övervåning över en del av ladan och dit upp gick det som en trappa. Där uppe var det en massa gammalt hö. Det luktade verkligen gammalt, fast jag kände mig som Rasmus i Rasmus på luffen, tyckte vi kunde ligga i det ändå. I varje fall tills det slutat regna. Det var rätt mysigt, regnet smattrade och vi kollade på några spindlar som höll på och fixade med sina nätt. En bil eller kanske traktor kom åkande, någon öppnade dörren, gick in, ropade ”hallå”, bar in något och gick ut igen.

Där i höet kändes det som om min hjärna kanske skulle orka med att prata om det som hänt och om vad vi borde göra. Fast vi hört att killen kört iväg igen och därför omöjligen kunde höra oss viskade vi:

- Peter, vad fan gör vi?

- Sådär kan vi ju inte hålla på. Morsan kommer ju att undra ikväll eller senast imorgon och då ringer hon farsan.

- Jag vet, men vad ska vi göra. Jag vill inte bli mosad av några jävla gangsters.

- Inte jag heller, ska vi ringa polisen då?

- Fan heller, då måste vi ju erkänna att vi haft mycket mer pulver och vad har vi gjort med det och så.

- Men du, om vi lägger tillbaka pulvret och sedan när dom där jävlarna tar oss igen säger vi vadå, kolla i källaren där ligger väl erat pulver.

- Då kommer dom ju märka att det är mindre kvar och varför hittade dom det inte när dom letade förut. Dom lär ju ha letat som fan.

- Men vad gör vi då?

- Okej, vi lägger tillbaka pulvret, fast vi lägger det på något sätt som att det har ramlat, eller hamnat lite konstigt så det inte syns.

- Just det, så gör vi ett hål i påsen, så dom tror att en del runnit ut, kanske att vi fixar till en liten hög på golvet också så det blir tydligt.

Vi vart skitnöjda, planen var klar! Det spelade ingen roll längre att det fortfarande regnade lite. Vi skulle hem, dessutom bara måste vi ha mat. Helvete, killen hade reglat dörren utifrån. Vi provade att dra, trycka och liksom vrida dörren. Det minst dåliga var att vrida den utåt. Då blev det en glipa i underkanten för regeln satt högst upp. Glipan var tillräcklig för att vi skulle kunna pressa oss ut, men vi blev alldeles röda på ryggen. Väl ute var det inget annat att göra än att gå och gå, vi följde grusvägen, kom till en lite större grusväg, följde den och kom till en asfalterad väg. Vilket håll skulle vi gå på den? Ingen aning. Jag tyckte vänster och Arman tyckte höger. Vi lottade om det och jag vann. Det kändes hopplöst långt, vart vi nu var på väg. Varje gång vi såg en bil komma vinkade vi och visade tummarna, men dom verkade inte bry sig. En kille stannade visserligen, fast han ville inte ta upp oss för vi var så blöta. Han sa i alla fall att om vi skulle mot stan, gick vi åt helt fel håll, fast åt det håll som vi gick finns det en färja som går till Slagsta. Slagsta, det är ju perfekt, nästan hemma, i varje fall är det Botkyrka. Han trodde att det kanske var tre kilometer till den. Tre kilometer, en skitlång bit, men inte omöjligt. Det kändes betydligt lättare och till slut var vi faktiskt framme vid färjeläget. När vi kom dit var det ingen färja där, men det var tydligt vart den skulle stanna och några bilar stod och väntade. Vi satte oss på en bänk och snart var färjan där. Det var bara och kliva på, ingen verkade bry sig om oss. I Slagsta hittade vi ett kebabställe och en butik som sålde begagnade prylar och kläder. Perfekt, vi behövde förklädnader och dessutom var vi genomblöta fortfarande. Annars hatar jag att kolla på kläder, men nu var det lite spännande, ingen morsa som la sig i och vad kunde jag få ihop för dom femhundra jag hade kvar. Det var dock inte så lätt att veta vad som var i min storlek för det var olika siffror på olika byxor och vad var det egentligen jag hade? Det var samma sak för Arman. Vi rafsade ihop en hög var, byxor, lite t-shirtar och kepsar. En kille visade oss till provhytterna och vi hoppade in i samma. Det var ett par skitfina Lee jeans som passade perfekt på mig, dom liksom smet åt runt benen och en t-shirt som det stod J Lindberg på, det var visst ett fint märke sa Arman. Men shit, mina pengar räckte inte, fast det fixade vi. Jag pillade loss prislapparna och pillade dit nya från andra kläder, så nu kostade mina kläder inte mer än 250 kronor. Arman gjorde samma sak med dom jeansen han hittade, fast hans t-shirt var så billig ändå. Detsamma med kepsarna, dom kostade inte mer än tjugo kronor styck. Det enda jobbiga var att precis som vi höll på och pillade fast dom nya prislapparna hörde vi någon komma mot vår hytt, vi hann inte mer än släppa lapparna innan en tjej tittade in och undrade hur det gick. ”Oh ja jättebra”, sa vi ”vi är snart klara.” Vi satt där i kalsongerna och såg antagligen hur skyldiga ut som helst, men hon bara ”jaha, hoppas ni hittat något som

passar”. Arman ville inte riktig gå därifrån, han satt och höll i ett par skinnbrallor, han såg fan kär ut.

- Men köp dom då, dom är skitballa!

- Visst är dom, men farsan skulle bli skitförbannad, inte nog med att jag är en knarkare för honom, då skulle jag vara en bög också.

Vi skrattade och jag förstod honom, min mamma skulle nog inte heller bli så glad. Och vad skulle alla andra säga?

Killen i kassan märkte ingenting, vi bara la upp kläderna på disken. Han frågade om jag ville ha en påse och då sa jag att jag tänkte ta på mig kläderna för mina var blöta, men gärna en påse till mina gamla kläder.

När vi kom ut kände jag mig som en ny människa, mätt och med coola tajta brallor. Synd bara att dom luktade lite konstigt, fast vem skulle lukta på oss. Vi hade till och med pengar över till godis och taxi hem. I mataffären intill handlade vi var sin påse plockgodis och likadana plastpåsar och sådan tejp som satt runt knarkpaketet från början. Det där med taxi kanske var lite onödigt, fast samtidigt kändes det coolt och vuxet och jag hade aldrig åkt taxi själv förut, knappt ens med mamma. Detsamma sa Arman, så bara det var en upplevelse och dessutom var vi helt slut. Vi bad taxin svänga in på avtagsvägen som kommer efter huset där vi bor och så gick vi stigen hem. Mamma blev jätteglad när jag öppnade dörren. Hon måste ha druckit tänkte jag för hon kramade mig och blev nästan tårögd och visst luktade hon vin. Hon sa att det var så roligt att jag hälsat på pappa för en gångs skull och hon hoppades verkligen att vi skulle träffas igen snart. Konstigt jag som trodde att hon inte ville att jag träffade honom. När hon stått och hållit om mig ett tag backade hon för att kolla in mina kläder.

- Vad har du på dig? Har pappa köpt det där åt dig?

- Eh, ja, han tyckte jag behövde lite nya kläder.

- Det var ju bra, men varför har han köpt tjebyxor? Inte vill du väl gå omkring i tjebyxor, dom kommer väl att reta dig om du har dom där på dig. Vad tror du Eivy eller Alexandra kommer att säga om dom där, dom kanske blir avundsjuka?

- Vadå är det tjebyxor, jag tycker dom är jättefina och dom sitter åt så skönt.

- Just det, det är för att det är tjebyxor, det är stretch i dom.

- Får jag inte ha dom då?

- Om du vill se ut som en bög är det ju upp till dig. Är du hungrig förresten?

- Nä jag vill bara ta ett bad, känner mig lite frusen.

- Frusen, det är ju sommar, men visst. Ska jag göra lite Oboy åt dig och en smörgås då?

Det var det bästa välkomnandet jag fått på länge, jag tog av mig kläderna, grävde ner mina blöta gamla kläder i tvättkorgen och hällde i massor av schampo i badvattnet. Hon kom med mackorna, det var både ost, skinka och gurka på dom och det gick ner utan problem. När klockan var tolv smög jag ut, ficklampan som vi snott låg i jackfickan tillsammans med kniv, våtservetter och det vi köpt. Arman stod utanför, han visade på påsen med gummihandskar som han tagit med. Vi gick ner i källaren, låste upp utan att tända annat än ficklampan. Först kollade vi på stället där vi hittat påsen. Den hade legat på två rör uppe vid taket. Precis där rören delar sig så att de både fortsätter längs taket och går uppåt igenom det. Kanske att vi kunde trycka in påsen mellan rören. Men hade det verkligen sett ut sådär? Påsen skulle ju synas hur tydligt som helst även om vi tryckte in den mellan rören. Nä trodde Arman, det var nog någon annanstans. Vi gick längs rören och jag lyste på dom med ficklampan, så att jag stötte i smalbenet i något som stod i vägen. ”Där borta”, sa Arman och pekade på ett ställe där rören gick in i väggen. Ja där var det kanske. I vilket fall borde den vara lättare att gömma där. Om vi tryckte in den mellan rören där borde den vara ganska osynlig. Och den kanske bara skulle ha ramlat ner och därför inte blivit upptäckt av dom där gangstrarna. Eller då så kanske det inte var där dom lagt påsen, och då kan de ju tro att de bara letat på fel ställe. Vi gick in i cykelrummet, tog fram paketet, satte på oss gummihandskar och torkade, för säkerhets skull, av dom med en våtservett. Sedan tog vi bort den trasiga ytterpåsen och torkade av innerpåsen. När det var gjort la vi ner paketet i en ny ytterpåse och satte ny tejp runt den. Slutligen torkade vi av det färdiga paketet med en ny våtservett. Det var rätt bökigt att sätta tejp runt paketet och det blev nog inte riktigt på samma sätt som från början, men det kan dom väl inte komma ihåg hur tejpens satt? Arman, som ändå är längre än mig, fick stå på tå för att nå att peta in påsen mellan rören i hålet i väggen. Det såg bra ut, syntes inte. I varje fall inte när vi bara lyste med ficklampan. Arman ville att vi skulle testa även med det riktiga lyset på. Jag var rätt nervös, men sa okej ändå. Och påsen syntes fortfarande inte och ingen kom. Han släkte efter typ tio sekunder och jag gav honom kniven. Han stack in i påsen och det rann ner lite pulver. Perfekt, jag kände mig mycket lugnare. Tysta gick vi hem igen och jag sov rätt bra den natten. Kände inte riktigt för att gå ut dagen efter. Istället höll jag på med datorn hela dagen, rätt skönt och det kändes som om det var tusen år sedan jag gjorde det sist.

Dan efter, när jag äter frukost, ringer det på dörren. Där står några poliser, jag blir skitskraj. Dom ser det och skrattar.

- Du behöver inte vara orolig, vi är inte ute efter busiga smågrabbar denna gång. Nä nu undrar vi om du vet något om narkotikan i källaren.

- Va, nä, vadå, finns det knark i källaren?

- Okej, då var det väl inget mer. Du kan väl säga till dina föräldrar att dom ska kontakta oss om dom vet något.

- Jaha.

- Här.

Den ena polisen räckte mig en lapp som det stod polisen och en massa annat på. Jag tog lappen och låtsades läsa, fast egentligen var jag alldeles för skakis för att klara av det. Så fort dom gått spolade jag ner lappen i toaletten. Därefter ringde jag Arman, han kom över och vi käkade lite och snackade om vad det kan ha varit som hade hänt. På något sätt måste någon ha hittat påsen i alla fall. Vad skulle hända nu, skulle dom där gangstrarna få reda på det och lämna oss ifred, eller bli ännu argare?

Vi kunde ju inte veta vilket. För säkerhets skull var vi hemma hos honom hela dagen och jag hade med mig min dator så vi kunde spela tillsammans. Dagen efter, en lördag, sa mamma att hon läst på Aftonbladet att någon hittat en påse med knark i våran källare. Antagligen läste gangstrarna det också för sedan hörde jag inget mer. Vi fixade mopeden, med hjälp från Armans kusin, och körde runt som fan med den i Lidaskogen, så det blev en kul sommar ändå. När höstterminen startade var det som vanlig. Det var inga som kom och ville handla av oss och klassen var lika stökig som förut. Janina kom inte tillbaka till vår skola och jag hörde aldrig mer av henne heller.